Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

20 май 2015 година*

„Конкуренция — Картели — Европейски пазар на фосфатите за храни за животни — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Предоставяне на квоти за продажба, координиране на цените и на условията на продажба и обмен на чувствителна търговска информация — Оттегляне на жалбоподателите от процедурата за постигане на споразумение — Глоби — Задължение за мотивиране — Тежест и продължителност на нарушението — Сътрудничество — Неприлагане на вероятния диапазон на глоби, съобщен в хода на процедурата за постигане на споразумение“

По дело T-456/10

Timab Industries, установено в Dinard (Франция),

Cie financière et de participations Roullier (CFPR), установено в Saint-Malo (Франция),

представлявани от N. Lenoir и M. Truffier, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват C. Giolito, B. Mongin и F. Ronkes Agerbeek, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение C(2010) 5001 окончателен на Комисията от 20 юли 2010 година относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38866 — Фосфати за храни за животни), както и при условията на евентуалност, искане за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателите с това решение,

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, O. Czúcz, A. Popescu, M. Кънчева и C. Wetter (докладчик), съдии,

секретар: J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 юли 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение (2010) 5001 окончателен от 20 юли 2010 година относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38866 — Фосфати за храни за животни) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Европейската комисия установява, че жалбоподателите Timab Industries (наричано по-нататък „Timab“) и Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (наричано по-нататък „CFPR“) са нарушили член 101 ДФЕС, а от 1 януари 1994 г. — и член 53 от Споразумението за ЕИП, като от 16 септември 1993 г. до 10 февруари 2004 г. са участвали в едно-единствено продължено нарушение, състоящо се в подялба на голяма част от европейския пазар на фосфатите за храни за животни (наричани по-нататък „ФХЖ“) чрез предоставяне на квоти за продажба и на клиенти на страните по картелното споразумение и в координиране на цените, а доколкото е необходимо — и на условията на продажба (член 1 от обжалваното решение).

2 Както е посочено в съображение 17 от обжалваното решение, Timab е дъщерно дружество на „групата Roullier“, чието дружество майка е (CFPR). Timab произвежда и пуска на пазара няколко химически продукта, а именно ФХЖ.

3 На 28 ноември 2003 г. групата Kemira подава искане за освобождаване от глоби на основание на Известието на Комисията относно освобождаване от глоби или намаляване на техния размер по дела във връзка с картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството“). Искането се отнася до периода между 1989 г. и 2003 г. (съображение 33 от обжалваното решение).

4 На 10 и 11 февруари 2004 г. Комисията извършва проверки във Франция и Белгия в помещенията на определен брой предприятия, които извършват дейност на пазара на ФХЖ. Timab е сред образуванията, които са предмет на проверките (съображение 35 от обжалваното решение).

5 На 18 февруари 2004 г. Tessenderlo Chemie NV подава искане спрямо него да се приложи Известието относно сътрудничеството, което искане обхваща целия период на нарушението (от 1969 г. до 2004 г.) (съображение 36 от обжалваното решение).

6 На 27 март 2007 г. Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química SA и дружеството му майка José de Mello SGPS SA подават искане спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството (съображение 37 от обжалваното решение).

7 На 14 октомври 2008 г. жалбоподателите също подават искане спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството, което искане е допълнено на 28 октомври 2009 г. (съображение 39 от обжалваното решение).

8 С писма от 19 февруари 2009 г. Комисията информира страните по картелното споразумение, сред които Timab, за образуване на производство за приемане на решение по глава III от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) и определя срок от две седмици, за да им позволи да я уведомят писмено дали желаят да участват в разговори с цел постигане на споразумение по смисъла на член 10a от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242) (съображение 40 от обжалваното решение).

9 Подготовката на споразумението води до провеждането на няколко двустранни срещи между Комисията и засегнатите предприятия, в хода на които са представени възраженията по същество, както и подкрепящите ги доказателства. След въпросните срещи Комисията определя диапазона на вероятните глоби (в минимален и максимален размер). По време на среща, проведена на 16 септември 2009 г., на Timab е съобщена оценката за касаещите го глоби.

10 След това Комисията определя срок на засегнатите дружества, през който да представят официални заявления за постигане на споразумение в съответствие с член 10a, параграф 2 от Регламент № 773/2004. Всички страни по картелното споразумение представят заявленията си в предоставения им срок, с изключение на жалбоподателите, които решават да се оттеглят от процедурата за постигане на споразумение (съображение 43 от обжалваното решение).

11 На 23 ноември 2009 г. Комисията приема общо шест изложения на възражения, адресирани до жалбоподателите, от една страна, и до всяка от страните по картелното споразумение, които са приели да участват в процедурата за постигане на споразумение, от друга страна. Всички страни, на които са изпратени изложенията на възраженията, с изключение на жалбоподателите, отговарят, че изложението на възраженията отговаря на съдържанието на техните заявления и че поради тази причина застават зад ангажимента си да продължат участието си в процедурата за постигане на споразумение (съображения 44—45 от обжалваното решение).

12 Жалбоподателите са имали достъп до преписката, отговорили са на изложението на възраженията на 2 февруари 2010 г. и са участвали в изслушване, проведено на 24 февруари 2010 г. (съображение 45 от обжалваното решение).

13 На 20 юли 2010 г. Комисията приема обжалваното решение. Адресат на въпросното решение са жалбоподателите.

14 Същият ден Комисията приема Решение C(2010) 5004 окончателен по същото дело (наричано по-нататък „отделното решение“), чиито адресати са страните, приели да участват в процедурата за постигане на споразумение и подали заявления за постигане на споразумение, а именно групата Kemira (Yara Phosphates Oy, Yara Suomi Oy и Kemira Oy), Tessenderlo Chemie, групата Ercros (Ercros SA и Ercros Industriel SA), групата FMC (FMC Foret SA, FMC Netherlands BV и FMC Corporation) и Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química и дружеството му майка José de Mello SGPS.

15 По същество от обжалваното решение става ясно, че основните европейски производители на ФХЖ са се споразумели да си поделят голяма част от европейския пазар на ФХЖ, като си разпределят квоти за продажба по регион и по клиент. Освен това те координирали цените, а когато се окажело необходимо — и условията на продажба. Първоначалното споразумение, сключено писмено на 19 март 1969 г. между петте основни производители на ФХЖ към този момент, имало за цел да разреши проблема със свръхпроизводството на европейския пазар. Договорката предвиждала също годишно преразглеждане на квотите за продажба. Впоследствие бил установен механизъм за наблюдение, с който да се упражнява контрол върху пазарното споразумение и да се уреждат конфликти в случай на съществени разминавания спрямо договорените квоти чрез компенсаторна система. Договорките в основата на картела били наречени CEPA (Centre d’étude des phosphates alimentaires [Център за изследване на хранителните фосфати]). За да се гарантира функционирането и непрекъснатостта на картела, това споразумение довело до сключването на допълнителни специфични споразумения и до други вторични регионални договорки. Участието на френските производители в CEPA било потвърдено от 1970 г. След 1978 г. участниците в картела отговорили на критично пазарно положение, прегрупирайки се в три вторични договорки. През 1991—1992 г. страните по картелното споразумение предвидили връщане към една-единствена структура (Super CEPA), включваща петте държави от Централна Европа (Германия, Австрия, Белгия, Нидерландия и Швейцария), Дания, Финландия, Унгария, Ирландия, Норвегия, Полша, Обединеното

кралство и Швеция. Разговорите се провеждали на две равнища: „централни срещи“ или срещи на „европейско равнище“, в хода на които били приети решения за общата политика, и „експертни срещи“, по време на които се провеждали по-задълбочени разговори на национално или регионално равнище от страните по картелното споразумение, действащи на пазара в тази специфична държава или регион. Единната структура била във връзка с операторите във Франция, където действал таен механизъм на национално равнище.

16 Що се отнася по-специално до жалбоподателите, от обжалваното решение става ясно, че освен във френската част на картела Timab е било приобщено на регионално равнище в Super CEPA, когато предприятието започва да изнася големи количества извън Франция. През септември 1993 г. то започнало да участва в договорките на Super CEPA. Паралелно на участието си в срещите на Super CEPA, то вземало участие и в срещите за Франция и в тези за Испания (съображения 123, 131, 138 и 143 от обжалваното решение).

17 За да определи размера на глобата, наложена на всяко предприятие, Комисията се позовава на Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“).

18 На първо място, Комисията определя стойността на релевантните продажби като съответна на продажбите на ФХЖ, извършени от предприятието на територията на държавите — членки на Европейския съюз, и на договарящите се страни по Споразумението за ЕИП, засегнати от нарушението. Вместо да отчете стойността на продажбите, извършени от дадено предприятие през последната финансова година на участието му в нарушението, както по принцип предвижда точка 13 от Насоките от 2006 г., Комисията приема за по-уместно в настоящия случай да отчете действителните продажби, извършени от предприятията за периода на участието им в нарушението предвид по-специално изключително дългата продължителност на картела, географския му обхват, факта, че определени територии, засегнати от разглежданите практики, са били под юрисдикцията на Съюза и на разпоредбите на член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП едва от момента на присъединяване на съответните държави към Съюза или към ЕИП, както и факта, че стойността на продажбите, извършени от страните, се е променяла през годините на участието им (съображение 321 от обжалваното решение).

19 На второ място, Комисията отбелязва, че предвид тежестта на извършеното нарушение делът от стойността на продажбите на разглежданите стоки, който трябва да се вземе предвид при изчисляването на основния размер на глобата, следва да се определи на 17 % за всички участници в картела (съображения 324—328 от обжалваното решение).

20 На трето място, за предприятията, които не съхраняват исторически справки за продажбите, извършени по държава, с тяхно съгласие стойността на релевантните продажби се определя, като продажбите, извършени през последната финансова година на нарушението, се умножат по продължителността на участие на разглежданото предприятие в съответствие с разпоредбите на точка 24 от Насоките от 2006 г. (съображения 321 и 331 от обжалваното решение).

21 На четвърто място, Комисията приема, че обстоятелствата в случая оправдават включването по отношение на всички участници в картела на увеличение към основния размер на глобата, равно на 17 % от средната годишна стойност на продажбите, извършени през периода на нарушение, за да се осигури нейното възпиращо действие в съответствие с точка 25 от Насоките от 2006 г. (съображения 332—335 от обжалваното решение).

22 На пето място, Комисията не установява отегчаващи или смекчаващи обстоятелства спрямо нито един от участниците в картела (съображения 337—347 от обжалваното решение).

23 На шесто място, прилагайки тавана от 10 % от общия оборот върху наложените глоби в съответствие с член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, Комисията е намалила основния размер на глобата по отношение на няколко участника. Тъй като основният размер на глобата на жалбоподателите не надхвърля 10 % от общия оборот за 2009 г., Комисията не я коригира.

24 На седмо място, що се отнася до прилагането на Известието относно сътрудничеството, Комисията решава да предостави на Kemira, както и на Yara Phosphates Oy и Yara Suomi Oy, последните две дружества участват в същото предприятие както Kemira, 100 % намаляване на размера на глобата на основание точка 8, буква а) от посоченото известие (съображения 349 и 350 от обжалваното решение). На основание точка 23 от Известието относно сътрудничеството Комисията намалява с 50 % глобата на Tessenderlo Chemie за периода след 31 март 1989 г., като приема, че дружеството не дължи глоба за периода от 19 март 1969 г. до 31 март 1989 г. (съображение 353 от обжалваното решение). Предоставено е 25-процентно намаляване от размера на глобата на Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química и дружеството му майка José de Mello SGPS (съображение 355 от обжалваното решение). Накрая Комисията предоставя на жалбоподателите намаляване в размер на 5 % от размера на глобата (съображение 359 от обжалваното решение).

25 На осмо място, поради неприлагането на Известието на Комисията относно воденето на производства за постигане на споразумение с оглед на приемане на решения съгласно членове 7 и 23 от Регламент № 1/2003 при дела за картели (ОВ C 167, 2008 г., стр. 1, наричано по-нататък „Известието относно процедурата за постигане на споразумение“) на жалбоподателите не е предоставено никакво намаляване на глобата поради откриване на процедура за постигане на споразумение. В отделното решение Комисията компенсира адресатите на въпросното решение поради постигането на споразумение с намаляване в размер на 10 % от размера на глобата, която трябва да им бъде наложена (съображения 361 и 362 от обжалваното решение).

26 На девето място, искането на жалбоподателите да се намали размерът на глобата поради неспособността им за плащане (точка 35 от Насоките от 2006 г.), е отхвърлено, докато това на [*поверително*] е частично уважено (съображения 372—375 от обжалваното решение).

27 Както вече бе посочено в точка 1 по-горе, в член 1 от обжалваното решение Комисията установява, че жалбоподателите са нарушили член 101 ДФЕС, а от 1 януари 1994 г. — и член 53 от Споразумението за ЕИП, като от 16 септември 1993 г. до 10 февруари 2004 г. са участвали в едно-единствено продължено нарушение, обхващащо по-голямата част от територията на държавите — членки на Съюза, и на договарящите се страни по Споразумението за ЕИП и целящо подялба на европейския пазар на ФХЖ чрез предоставяне на квоти за продажба и на клиенти на страните по картелното споразумение, както и координиране на цените, а доколкото е необходимо — и на условията на продажба.

28 Съгласно член 2 от обжалваното решение за нарушението Комисията налага солидарно на Timab и CFPR глоба в размер на 59 850 000 EUR.

Производство и искания на страните

29 На 1 октомври 2010 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

30 С писмо, депозирано в секретариата на Общия съд на 5 ноември 2010 г., жалбоподателите искат от Общия съд да извърши процесуално-организационно действие, с което да разпореди на Комисията да му предостави четири групи от документи, отнасящи се до обжалваното решение или до отделното решение в подкрепа на някои от правните им основания.

31 На 6 януари 2011 г. Комисията представя писмената си защита.

32 С процесуално-организационно действие от 1 февруари 2011 г. на основание член 64 от Процедурния си правилник Общият съд приканва Комисията да представи поисканите от жалбоподателите документи.

33 При събиране на доказателства от 16 март 2011 г. Общият съд разпорежда на Комисията, на основание член 65, буква б) и член 66, параграф 1 от Процедурния правилник и съгласно член 67, параграф 3, втора алинея от този правилник, да предостави документите, които не е представила в рамките на процесуално-организационното действие, посочено в точка 32. Комисията събира тези доказателства в указания срок.

34 С процесуално-организационно действие от 28 юни 2011 г. Общият съд приканва Комисията да даде разяснения относно документите, посочени в точка 33, и позволява на Комисията да изслуша засегнати предприятия във връзка с евентуалната поверителност на засягащите ги данни, които се съдържат във въпросните документи.

35 Впоследствие за някои от документите жалбоподателите са известени с уговорката, че същите не могат да бъдат използвани за цели, различни от тези, поради които са им били предоставени, и че следователно посочените документи, както и съдържащите се в тях цифри, не следва да стават публично достояние. Една част от представените от Комисията документи са оттеглени от материалите по делото и са ѝ върнати.

36 Писмената реплика е депозирана в секретариата на Общия съд на 22 март 2012 г. На 21 юни 2012 г. е депозирана писмената дуплика.

37 Въз основа на доклада на съдията докладчик Общият съд (осми разширен състав) решава да открие устната фаза на производството, като в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, иска от Комисията да представи определени документи и ѝ задава въпроси, приканвайки я да им отговори писмено. Комисията изпълнява тези искания в определения срок.

38 Преди съдебното заседание представителите на жалбоподателите са имали възможността да се запознаят в секретариата на Общия съд, след като са подписали декларация за поверителност, с част от поверителния вариант на отделното решение — един от документите, поискани при събиране на доказателствата.

39 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено отчасти при закрити врати на 11 юли 2014 г.

40 В хода на съдебното заседание жалбоподателите обявяват, че се отказват от правните си основания, изведени от нарушение на принципа за забрана на обратното действие на Насоките от 2006 г., от приемането на извънредната продължителност на административното производство за смекчаващо обстоятелство, от нарушение на принципа на равно третиране и на Известието относно сътрудничеството по отношение на тяхното сътрудничество в сравнение с това на Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química, като в рамките на правното основание, изведено от нарушение на член 23 от Регламент № 1/2003, се отказват от доводите си в писмената реплика за отношението между прилагането на намаляването от 10 % на основание на постигането на споразумение и прилагането на тавана от 10 %, предвиден в член 23 от посочения регламент, което е отразено в протокола от съдебното заседание.

41 Жалбоподателите искат от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— при условията на евентуалност, да отмени член 1 от обжалваното решение, доколкото Комисията е потвърдила, че те са участвали в практиките, свързани с условията на продажба и с компенсаторна система,

— отново при условията на евентуалност и във всеки случай, да измени член 2 от обжалваното решение и да намали съществено размера на глобата, която са осъдени да платят солидарно,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

42 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

43 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват определен брой правни основания, които могат да бъдат разпределени в три групи. Първата група правни основания се отнася до процедурата за постигане на споразумение, и по-специално до факта, че жалбоподателите са се оттеглили от тази процедура, втората група правни основания се отнася до определени практики, представляващи елементи от разглеждания картел, а именно компенсаторният механизъм и условията на продажба, и накрая, третата група правни основания се отнася до няколко аспекта на изчисляване на размера на глобата.

По исканията за отмяна на обжалваното решение

По процедурата за постигане на споразумение

44 В рамките на тази група правни основания жалбоподателите представят серия от доводи относно нарушения на правото на защита, на текстовете, уреждащи процедурата за постигане на споразумение, на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на добра администрация, както и злоупотреба с власт.

45 По същество жалбоподателите твърдят, че спрямо предприятие, което се е оттеглило от процедурата за постигане на споразумение, Комисията е наложила по-висока глоба от максималната стойност на диапазона, представен в хода на разговорите с цел постигане на споразумение.

46 Според жалбоподателите са налице няколко нарушения на правото им на защита, като първото произтича от грешки, които Комисията била допуснала, при прилагане на правото и в преценката на фактите, второто — от нарушение на правото да не се самоуличават и третото — от накърняване на принципа на равни процесуални възможности.

47 На първо място, Комисията неправилно разтълкувала искането им спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството и отговора им на искането за предоставяне на информация.

48 Те оспорват, че са сменили радикално стратегията си, след като са се запознали с диапазона на глобите. Всъщност жалбоподателите поддържат, че само са приложили точка 11 (приемане на участие в разговорите за постигане на споразумение) и точка 16 (вземане на осведомено решение дали да се насочат към постигане на споразумение или не) от Известието относно

процедурата за постигане на споразумение, тъй като не можели да признаят нарушението съгласно направената му от Комисията преценка. Освен това искането им спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството, било единствено описателно по отношение на фактите, без да съдържа никаква квалификация дали става въпрос за едно-единствено нарушение или не. Грешката в квалификацията на фактите, допусната от Комисията, която по никакъв начин не можела да им бъде вменена, била резултат от недостатъчен анализ на преписката предвид задължението на Комисията да разглежда надлежно и безпристрастно случаите, по които работи. Малкото документи, в които се посочва наименованието Timab във връзка с фактите преди 16 септември 1993 г., обаче позволявали да се заключи като цяло, че дружеството не е участвало в срещите на CEPA.

49 На второ място, по отношение на неспазването на правото им да не се самоуличават, жалбоподателите припомнят „правото“, установено в точка 16 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение, да „вземат осведомено решение дали да се насочат към постигане на споразумение или не“. Според жалбоподателите тази възможност, която е предоставена на предприятията, се основавала на упражняването на правото им на защита и на правото им да не се самоуличават. Следователно санкцията за оттеглянето от постигане на споразумение нарушавала правото им да не се самоуличават, което произтича от правото им на защита.

50 На трето място, по отношение на принципа на равни процесуални възможности, жалбоподателите изтъкват, че не са могли да предвидят, че Комисията ще намали силно продължителността на нарушението и че същевременно ще им наложи определено по-висока глоба. Информационната асиметричност, която характеризирала производството, ощетила жалбоподателите, явно накърнявайки по този начин принципа на равни процесуални възможности и правото им на защита.

51 По-нататък жалбоподателите изтъкват нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на добра администрация, както и наличието на злоупотреба с власт.

52 По отношение на принципа на оправданите правни очаквания, жалбоподателите смятат, че Комисията не може да вземе решение противно на очакванията им, основани на точните гаранции, които са получили от Комисията по отношение на съдържанието на решението, което тя е възнамерявала да приеме.

53 По отношение на принципа на добра администрация жалбоподателите отбелязват, че не можели да предвидят извода, направен от Комисията в обжалваното решение, по-специално в светлината на изслушването от 24 февруари 2010 г. след изложението на възраженията и на срещата от 7 юни 2010 г. По време на тази среща е споменато възможно понижаване на намаляването на основание на сътрудничеството, но не и отмяна поради смекчаващи обстоятелства, нито a fortiori причините за подобна отмяна.

54 Накрая Комисията злоупотребила с власт, като взела решение да наложи по-тежка санкция поради отказа да се постигане споразумение.

55 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

56 Следва да се припомни, че в рамките на настоящото дело жалбоподателите смятат, че тъй като са се оттеглили от процедурата за постигане на споразумение, са били „санкционирани“ с по-висока глоба от тази, която са имали право да очакват. Защитата им срещу възраженията на Комисията, изложени в хода на обикновеното административно производство, цели да признаят наличието на отделни нарушения, в резултат на което да се възползват от намаляване на

размера на глобата. Освен това според жалбоподателите размерът на глобата не следвал в никакъв случай да бъде по-висок от съответстващия на горната граница (увеличена с 10 %) от диапазона на глобите, който им е бил съобщен с цел постигане на споразумение.

57 Следователно по принцип възраженията им се отнасят до факта, че им е наложен много по-висок размер на глоба от първоначално предвидения. Въпреки критичните им забележки по отношение на процедурата за постигане на споразумение, в основната си част възраженията им като тези, изведени от нарушение на правото на защита, на принципите на равни процесуални възможности, на защита на оправданите правни очаквания и на добра администрация и от твърдяна злоупотреба с власт, се отнасят до обикновеното административно производство, довело до приемането на обжалваното решение.

– Предварителни бележки

58 В началото Общият съд смята за полезно да припомни накратко в какво се изразява процедурата за постигане на споразумение, преди да разгледа повдигнатите възражения в рамките на първата група правни основания.

59 Процедурата за постигане на споразумение е въведена с Регламент (ЕО) № 622/2008 на Комисията от 30 юни 2008 година за изменение на Регламент № 773/2004 относно провеждането на процедури за постигане на споразумение при дела за картели (ОВ L 171, стр. 3). Тази процедура е подробно уредена в Известието относно процедурата за постигане на споразумение.

60 Целта на новата процедура е да опрости и ускори административните производства, както и да намали броя на жалбите, подадени до съда на Съюза, за да позволи на Комисията да обработва повече дела със същите ресурси.

61 По същество процедурата за постигане на споразумение предвижда, че предприятията, които са предмет на разследване, изправени са пред уличаващи доказателства и са решили да постигнат споразумение, признават участието си в нарушението, отказват се при определени условия от правото си на достъп до административната преписка и от правото си да бъдат изслушани и приемат да получат изложението на възраженията и окончателното решение на договорен от тях официален език на Съюза (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точка 20). Освен това, ако изложението на възраженията отразява техните заявления за постигане на споразумение, посочените предприятия са длъжни да му отговорят в определения срок, като потвърдят, че изложението на възраженията съответства на съдържанието на техните заявления и че следователно те застават зад ангажимента си да продължат да участват в процедурата за постигане на споразумение (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точка 26).

62 В замяна на това Комисията намалява с 10 % размера на глобата, която е щяла да им наложи в резултат на обикновено производство съгласно Насоките ѝ относно глобите, както и съгласно Известието относно сътрудничеството (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точки 30—33).

63 Ако сътрудничеството в рамките на т.нар. политика на „освобождаване от глоби или намаляване на техния размер“ и сътрудничеството в рамките на процедурата за постигане на споразумение могат да се окажат допълнителни, решението за откриване на процедура за постигане на споразумение, за разлика от първия вид сътрудничество, което е по инициатива на дружеството жалбоподател, е изключително от компетентността на Комисията.

64 От съображение 4 от Регламент № 622/2008 става ясно, че Комисията трябва да вземе предвид вероятността в разумен срок да бъде постигнато общо разбиране с участващите страни относно обхвата на потенциалните възражения предвид фактори като броя на участващите страни, предвидими конфликтни позиции относно разпределянето на отговорността и степен на оспорване на фактите. От същото съображение става ясно, че Комисията може да вземе предвид фактори, различни от тези във връзка с евентуални ползи от гледна точка на ефективност, като възможността да се създаде прецедент. От това следва, че Комисията разполага с широка свобода на преценка, що се отнася до определянето на делата, които могат да бъдат предмет на постигане на споразумение.

65 Освен това, докато политиката на освобождаване от глоби или на намаляване на техния размер има за предмет да разкрива картелите и да улеснява задачата на Комисията в това отношение, политиката за постигане на споразумение има по-скоро за цел ефективност на производството в областта на картелите. Така, процедурата за постигане на споразумение би могла да позволи на Комисията да обработва по-бързо и по-ефективно делата в областта на картелите, следвайки опростена процедура.

66 Процедурата за постигане на споразумение основно се развива по следния начин. Процедурата си инициира от Комисията със съгласието на засегнатите предприятия (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точки 5, 6 и 11). Писмената декларация, в която предприятието посочва дали възнамерява да участва в разговорите за постигане на споразумение с оглед евентуално подаване на заявления за постигане на споразумение на по-късен етап, не предполага, че то допуска участие в нарушение или че е отговорно за такова (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точка 11).

67 След като процедурата е започнала, предприятията, които са предмет на разследване и участват в процедурата за постигане на споразумение, се уведомяват от Комисията в хода на двустранни разговори за основните елементи „като предполагаеми факти, квалифициране на тези факти, сериозност и продължителност на предполагаемия картел, разпределяне на отговорности, приблизителна оценка на вероятните глоби, както и доказателства, използвани в подкрепа на потенциалните възражения“ (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точка 16). Това позволява на страните да представят убедително своите становища относно възраженията, които Комисията би могла да предяви спрямо тях, и им дава възможност да вземат осведомено решение дали да се насочат към постигане на споразумение или не (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точка 16).

68 Едва след съобщаването на тази информация засегнатите предприятия имат избор да приложат процедурата за постигане на споразумение и да подадат заявление за постигане на споразумение, в което по същество недвусмислено признават отговорността си за нарушението, приемат диапазона на глобите и потвърждават, че не възнамеряват да искат достъп до преписката или да бъдат изслушвани отново, освен в случаите, в които Комисията не е отразила тяхното заявление за постигане на споразумение в изложението на възраженията и в решението (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точка 20).

69 След признаването на отговорността и след предоставените от засегнатите предприятия потвърждения Комисията им връчва изложението на възраженията, след което приема окончателно решение. То се позовава основно на факта, че страните недвусмислено са признали отговорността си, не са оспорили изложението на възраженията и са потвърдили ангажимента си да постигнат споразумение (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точки 23—28).

70 Ако съответното предприятие реши да не постигне споразумение, производството, което води до постановяване на окончателното решение, се урежда от общите разпоредби на Регламент № 773/2004, вместо от тези, които уреждат процедурата за постигане на споразумение. Същият

е резултатът и ако Комисията реши по своя инициатива да прекрати процедурата за постигане на споразумение (Известие относно процедурата за постигане на споразумение, точки 19, 27 и 29).

71 Когато постигането на споразумение не включва всички участници в нарушението, например, както в настоящия случай, когато едно предприятие се оттегля от процедурата за постигане на споразумение, Комисията приема, от една страна, в резултат на опростена процедура (процедурата за постигане на споразумение) решение с адресати участниците в нарушението, които са решили да постигнат споразумение, което решение отразява ангажимента за всеки от участниците, а от друга страна, в резултат на обикновено производство — решение с адресати участниците в нарушението, които са решили да не постигнат споразумение.

72 Дори обаче в подобно двойствено положение, включващо приемането на две решения с различни адресати в резултат на две отделни производства, става въпрос за участници в един и същ картел, така че принципът на равно третиране трябва да бъде спазен. В това отношение е важно да се припомни, че според постоянната съдебна практика този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решение от 14 септември 2010 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, C-550/07 P, Сб., EU:C:2010:512, т. 55 и цитираната съдебна практика).

73 Както става ясно от изложеното по-горе, процедурата за постигане на споразумение е административна такава, която е алтернативна на обикновеното административно производство — което е състезателно — различна е от него и притежава определени особености, като ранно изложение на възраженията и съобщаване на вероятен диапазон на глоби.

74 Насоките относно изчисляването на глобите, които следва да бъдат наложени, обаче остават напълно приложими в тази хипотеза. Това означава, че при определянето на размера на глобата не може да се стигне до дискриминация между страните, които са участвали в същия картел, по отношение на факторите и методите за изчисляване, които не са повлияни от присъщите на процедурата за постигане на споразумение особености, каквито са прилагането на намаляването от 10 % за постигане на споразумение (вж. в този смисъл решение от 19 юли 2012 г., One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., C-628/10 P и C-14/11 P, Сб., EU:C:2012:479, т. 58 и цитираната съдебна практика).

– По увеличаването на размера на глобата спрямо съобщения диапазон

75 В настоящия случай жалбоподателите са взели решение да прекъснат разговорите за постигане на споразумение.

76 Както те правилно подчертават, те имат пълното право да сторят това. Във връзка с това следва да се припомни, че процедурата за постигане на споразумение е доброволна (вж. точка 120 по-долу), а от друга страна, тя е различна от обикновеното производство. Точка 19 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение гласи, че при оттегляне на предприятие от процедурата за постигане на споразумение, т.е. когато не подаде заявление за постигане на споразумение, производството по постановяване на окончателно решение трябва да спазва общите разпоредби, и по-специално член 10, параграф 2 (отговор на изложението на възраженията), член 12, параграф 1 (изслушване) и член 15, параграф 1 (достъп до преписката) от Регламент № 773/2004 вместо тези, с които се урежда процедурата за постигане на споразумение.

77 В настоящия случай в рамките на обикновеното административно производство Комисията е изпратила на жалбоподателите изложение на възраженията, в което се посочва, подобно на ранното оповестяване в рамките на процедурата за постигане на споразумение, че жалбоподателите са участвали в едно-единствено продължено нарушение в периода между 1978 г. и 2004 г.

78 В съображение 318 от обжалваното решение Комисията приема, че след като е разгледала доводите на жалбоподателите в отговора им на изложението на възраженията и след като е била уведомена за друго тълкуване на изявленията им, тя не може да установи с достатъчна правна сигурност, че жалбоподателите са знаели и са участвали в общия картел, установен от 1978 г. По-специално Комисията уточнява, че не може да се позове на представените от жалбоподателите доказателства в искането им спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството — основни доказателства, от които се прави извод за участието им преди 1993 г.

79 В рамките на процедурата за постигане на споразумение Комисията е информирала жалбоподателите, че ще им бъде наложена глоба, която да заплатят солидарно с максимален размер между 41 и 44 милиона евро за участието им в едно-единствено продължено нарушение от 31 декември 1978 г. до 10 февруари 2004 г., която глоба включва освен намаление от 10 % поради постигането на споразумение, намаление от 35 % поради смекчаващи обстоятелства на основание на Насоките от 2006 г., договорено, защото Комисията е удължила продължителността на собственото им участие в картела, и 17 % на основание на Известието относно сътрудничеството.

80 В обжалваното решение, прието в резултат на обикновеното производство, Комисията определя размера на глобата на 59 850 000 EUR, след като е намалила с 5 % размера на основната глоба на основание на Известието относно сътрудничеството.

81 Действително на пръв поглед подобно увеличаване на размера на глобата може да изглежда парадоксално, при положение че продължителността на нарушението е била намалена с почти петнадесет години.

82 В това отношение обаче следва да се посочи, че Комисията просто е приложила същия метод за изчисляване на размера на глобата, предвиден в Насоките от 2006 г., за да изчисли както диапазона на глоби в рамките на процедурата за постигане на споразумение, така и размера на окончателно наложената глоба с обжалваното решение и с отделното решение. В хода на процедурата за постигане на споразумение подробностите по изчисляването са били съобщени и разяснени на всяка от страните по това производство в съответствие с правилата, уреждащи процедурата за постигане на споразумение. Поради причините, посочени в точка 18 по-горе, за да определи основния размер на глобата, Комисията е отчела стойността на действително извършените продажби от разглежданото предприятие през годините на нарушението му и е определила на 16 % (долна граница на диапазона) или на 17 % (горна граница на диапазона) дела от стойността на продажбите на основание на тежестта, като прибавя допълнителен размер, изчислен въз основа на средната годишна стойност на продажбите, извършени през периода на нарушението, прилагайки или 16 %, или 17 % съответно за долната и горната граница от диапазона, за да се осигури възпиращото действие.

83 Докато обаче стойността на извършените от жалбоподателите продажби е 529 милиона евро (приблизително) за периода, който е взет предвид в хода на процедурата за постигане на споразумение (1978—2004 г.), което води до първоначален основен размер от 90 милиона евро, тази стойност е 341 милиона евро (приблизително) за периода, който е взет предвид в обжалваното решение (1993—2004 г.), което води до първоначален основен размер от 58 милиона евро, като и в двата случая се прилага 17 % за тежест на нарушението.

84 Освен това, докато средната стойност на продажбите за периода на нарушението, който е взет предвид в хода на процедурата за постигане на споразумение, е 21 милиона евро, което води до допълнителен размер от повече от 3 милиона евро, тази стойност през периода, който е взет предвид в хода на обикновеното производство, е 32,8 милиона евро, което води до допълнителен размер от повече от 5 милиона евро, като си приложат 17 %, за да се осигури възпиращото действие.

85 Следователно първоначалният основен размер, увеличен с допълнителен размер, възлиза съответно на окончателен основен размер от 93 милиона евро в рамките на процедурата за постигане на споразумение и на 63 милиона евро в рамките на обикновеното производство.

86 Така, фактът, че вече не се взема предвид оборотът за периода между 1978 г. и 1993 г. („първият период“), който е повече от 180 милиона евро, има за непосредствена последица увеличаване на средния размер на стойността на продажбите, а следователно и на допълнителния размер, посочен в точка 84 по-горе. Всъщност през периода, който е взет предвид в обжалваното решение (1993—2004 г.) („вторият период“), оборотът силно се увеличава, достигайки до 341 милиона евро, предвид факта че дейността на жалбоподателите се е развила и разширила от географска гледна точка през този период.

87 След като е установила окончателния основен размер, Комисията може да увеличи или намали основния размер с оглед на отегчаващите или смекчаващи обстоятелства, които характеризират участието на всяко от засегнатите предприятия. В хипотезата, в която се прилага Известието относно сътрудничеството или Известието относно процедурата за постигане на споразумение, този размер може отново да бъде намален. В настоящия случай, дори основният размер на предложената в хода на процедурата за постигане на споразумение глоба да е по-висок от този, установен в хода на обикновеното производство (вж. точка 85 по-горе), по-значителните намаления, предложени в хода на процедурата за постигане на споразумение, водят до по-малък размер на глобата. Така, по-високият допълнителен размер, произтичащ от увеличаването на средната стойност на годишните продажби, както и неприлагането на намаляването от 35 % поради смекчаващи обстоятелства, по-малкото намаляване, предоставено на основание на Известието относно сътрудничеството (5 % вместо 17 %), и неприлагането на намаляването от 10 %, предвидено в Известието относно процедурата за постигане на споразумение, водят до това, че в обжалваното решение на жалбоподателите се налага по-голям размер на глоба от предложения в хода на процедурата за постигане на споразумение.

88 Възниква следователно въпросът дали, както твърдят жалбоподателите, Комисията е „санкционирала“ оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение и дали Комисията е обвързана от диапазона на глоби, който е съобщила в хода на процедурата за постигане на споразумение.

89 На този въпрос следва да се отговори отрицателно.

90 В това отношение следва да се посочи, че окончателното решение трябва да вземе предвид всички релевантни обстоятелства към момента на приемане на решението, включително всяка информация и всички доводи, изтъкнати от предприятието по повод на упражняване на правото му да бъде изслушано. Противно на твърдяното от жалбоподателите с огледа доводите им, които поставят под въпрос участието им в нарушението за периода преди 1993 г., както е посочено в изложението на възраженията, Комисията е изправена пред нови обстоятелства: тя не би могла повече да се позовава на изявленията на жалбоподателите в искането им за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, тъй като новото обстоятелство е отпадането на първия период (1978—1993 г.), който е бил взет предвид в хода на процедурата за постигане на споразумение. Следователно Комисията е била длъжна да преразгледа преписката, да определи отново взетата предвид продължителност и при необходимост да коригира начина за изчисляване на глобата.

91 По отношение на коригирането на начина за изчисляване на глобата е установено, че диапазонът, за който е направена преценка в хода на процедурата за постигане на споразумение, се отнася и до двата периода (включени между 1978 г. и 2004 г.). Отпадането на първия период (1978—1993 г.) има за резултат намаляване на продължителността на нарушението, както и преразглеждане на прилагането на Известието относно сътрудничеството и на Насоките от 2006 г. Комисията приема, че не може повече да компенсира самоуличаването за периода от 1978 г. до 1993 г. — период, който вече е отпаднал.

92 В това отношение е важно да се припомни, че намаляването на размера на глобата поради сътрудничество в хода на административното производство е оправдано единствено ако поведението на съответното предприятие е позволило на Комисията по-лесно да установи съществуването на нарушение и евентуално да го прекрати (решения от 16 ноември 2000 г., SCA Holding/Комисия, C-297/98 P, Rec, EU:C:200:633, т. 36, от 10 май 2007 г., SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, Сб., EU:C:2007:277, т. 83 и от 14 май 1998 г., BPB de Eendracht/Комисия, T-311/94, Rec, EU:T:1998:93, т. 325).

93 Също така от съдебната практика става ясно, че когато искане за прилагане на Известието относно сътрудничеството се отнася до картел, който е различен от разглеждания от Комисията и който освен това се оказва погасен по давност, не е налице добавена стойност и Комисията не е длъжна да компенсира това сътрудничество, при положение че то не улеснява разследването. Този извод се прилага и по отношение на т.нар. сътрудничество „извън освобождаването от глоби или намаляването на техния размер“ (вж. в този смисъл решения от 12 декември 2007 г., BASF и UCB/Комисия, T-101/05 и T-111/05, Сб., EU:T:2007:380, т. 222 и от 28 април 2010 г., Oxley Threads/Комисия, T-448/05, EU:T:2010:166, т. 129 и 130).

94 В настоящия случай от докладите от трите двустранни срещи, проведени в рамките на процедурата за постигане на споразумение, става ясно, че по време на втората среща жалбоподателите са посочили, че частичното освобождаване от глоба следва да се предостави за периода между 1978 г. и 1992 г. в съответствие с точка 23 от Известието относно сътрудничеството. В подкрепа на това искане те изтъкват факта, че без признанията им Комисията може да се позове единствено на изолирани бележки относно четири срещи, проведени през 1983 г., и на недостатъчните изявления на Kemira и Tessenderlo Chemie. По време на същата среща Комисията се съгласява, че признанията им имат решаващо значение за доказване на участието им в картела за този период. По време на третата среща в рамките на процедурата за постигане на споразумение Комисията посочва, че не може да предостави поисканото от жалбоподателите частично освобождаване от глоба, тъй като сътрудничеството им е позволило единствено да се установи собственото им участие, а не да се разшири продължителността и приложното поле на картела сам по себе си. За разлика от това, тя е била готова да предостави намаляване поради смекчаващи обстоятелства, за да компенсира сътрудничеството им извън Известието относно сътрудничеството. Предвид обаче факта, че жалбоподателите са отказали да подадат заявление за постигане на споразумение, а впоследствие в отговора си на изложението на възраженията са оспорили участието си в едно-единствено нарушение преди 1993 г., Комисията в крайна сметка не е приела поради причините, изложени в точка 78 по-горе, първия период за период на участието им в нарушението.

95 Ето защо Комисията правилно е решила да не приложи първоначално предвиденото намаляване на основание на смекчаващи обстоятелства, т.е. намаляването от 35 % „извън освобождаването от глоби или намаляване на техния размер“ въз основа на точка 29 от Насоките от 2006 г. Освен това отпадането на първия период се отразява и на намаляването от 17 % на основание на Известието относно сътрудничеството. Въпросът дали Комисията е допуснала грешка в преценката на добавената стойност на сътрудничеството на жалбоподателите на основание на посоченото известие, ще бъде разгледан в точки 170 и сл. От посоченото следва, че

твърдението на жалбоподателите, че Комисията санкционирала оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение, трябва да се отхвърли, в зависимост от въпроса относно компенсирането на сътрудничеството им в рамките на Известието относно сътрудничеството.

96 Освен това следва да се отбележи, че Комисията не е обвързана от диапазона, съобщен в хода на процедурата за постигане на споразумение. Всъщност става въпрос за процедура, която е различна от производството, довело в крайна сметка до приемането на обжалваното решение. По отношение на обикновеното административно производство обаче, в хода на което отговорностите трябва да бъдат тепърва установени, Комисията е обвързана единствено от изложението на възраженията, което не определя диапазон на глоби, като е длъжна да вземе предвид доведените до знанието ѝ в хода на същото производство нови обстоятелства.

97 Доколкото с доводите си жалбоподателите упрекват Комисията, че не е обяснила разликата между първоначалния диапазон на глоби и размера на окончателно наложената в обжалваното решение глоба, те следва да бъдат отхвърлени.

98 Всъщност следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика изложението на възраженията трябва да съдържа изложение на твърденията за нарушения, съставено с достатъчно ясни изрази, макар и кратки, за да се даде възможност на заинтересованите лица действително да се запознаят с поведението, в което ги упреква Комисията, и да изтъкнат надлежно защитата си преди Комисията да приеме окончателно решение (решения от 31 март 1993 г., Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85—C-129/85, Rec, EU:C:1993:120, т. 42, от 19 март 2003 г., CMA CGM и др./Комисия, T-213/00, Rec, EU:T:2003:76, т. 109 и от 14 април 2011 г., Visa Europe и Visa International Service/Комисия, T-461/07, Сб., EU:T:2011:181, т. 56). По отношение на размера на глобите е достатъчно Комисията да посочи в изложението на възраженията, че тя ще прецени дали следва да се наложат глоби на засегнатите предприятия, и да оповести основните фактически и правни обстоятелства, които могат да доведат до налагане на глоба, каквито са тежестта и продължителността на предполагаемото нарушение и фактът, че то е извършено умишлено или по непредпазливост (вж. решение от 17 май 2011 г., Arkema France/Комисия, T-343/08, Сб., EU:T:2011:218, т. 54 и цитираната съдебна практика).

99 По отношение на окончателното решение отново от постоянната съдебна практика става ясно, че Комисията трябва да го мотивира със завършени преценки, които се основат на цялостните резултати от проведеното от нея разследване, както те се установяват към момента на приключване на производството, и че не е длъжна да обяснява евентуалните различия между нейни окончателни преценки, които се съдържат в окончателното решение за налагане на санкция, и неокончателни преценки, съдържащите се в изложението на възраженията (решения от 17 ноември 1987 г., BAT и Reynolds/Комисия, 142/84 и 156/84, Rec, EU:C:1987:490, т. 70 и от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сб., EU:C:2008:392, т. 64 и 65). Също така в рамките на определянето на глоби на основание на нарушаването на правото на конкуренция задължението за мотивиране е изпълнено, когато в решението си Комисията посочи факторите за преценка, които са ѝ позволили да определи тежестта и продължителността на нарушението (решения от 16 ноември 2000 г., Cascades, C-279/98 P, Rec, EU:C:2000:626, т. 39—47 и Sarrió/Комисия, C-291/98 P, Rec, EU:C:2000:631, т. 76—80).

100 Впрочем, както става ясно отново от съдебната практика, да се посочи още в изложението на възраженията диапазон на глоби, би противоречало на напълно подготвителния характер на подобен акт (вж. в този смисъл решения от 15 юни 2005 г., Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, EU:T:2005:220, т. 141 и от 14 декември 2006 г., Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия, T-259/02—T-264/02 и T-271/02, Rec, EU:T:2006:396, т. 369).

101 В този смисъл следва да се подчертае, че диапазонът на глоби е инструмент, единствено и специфично обвързан с процедурата за постигане на споразумение. Член 10a, параграф 2 от Регламент № 773/2004 позволява изрично на службите на Комисията да информират участниците в разговорите за постигане на споразумение за приблизителна оценка на размера на глобата, която ще им бъде наложена в съответствие с указанията, предвидени в Насоките относно метода за определяне на глобите, с разпоредбите на Известието относно процедурата за постигане на споразумение и с Известието относно сътрудничеството, когато е приложимо.

102 Логиката в основата на тези разпоредби, както става ясно от съображение 2 от Регламент № 622/2008 и от точка 16 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение, е, че диапазонът на глоби, както и другите обстоятелства трябва да бъдат доведени до знанието на съответното предприятие, за да може то надлежно да се произнесе по обстоятелствата, приети от Комисията, и по този начин, вече запознато с тях — да реши дали да постигне споразумение или не.

103 Ако предприятието реши да постигне споразумение, то подава в определения от Комисията срок заявление за постигане на споразумение, в което признава отговорността си за нарушението и което възпроизвежда резултатите от водените в този смисъл разговори, сред които указание за максималния размер на глобите, които очаква да му наложи Комисията и които би приело в рамките на процедурата за постигане на споразумение. Тъй като писменото съобщаване на изложението на възраженията е задължителен етап преди приемането на окончателното решение, след това Комисията изпраща изложението на възраженията, което възпроизвежда заявлението за постигане на споразумение, като засегнатото предприятие отговаря на изложението, потвърждавайки, че последното съответства на съдържанието на заявлението му (вж. точка 69 по-горе).

104 Ако предприятието не подаде заявление за постигане на споразумение, производството, което води до постановяване на окончателното решение, се урежда от общите разпоредби на Регламент № 773/2004, вместо от тези, които уреждат процедурата за постигане на споразумение. Както вече бе посочено по-горе, в случая става въпрос за т.нар. хипотеза „tabula rasa“, в която отговорностите трябва да бъдат тепърва установени.

105 От изложеното следва също, че диапазонът, съобщен в хода на процедурата за постигане на споразумение, е ирелевантен, тъй като е инструмент, присъщ на тази процедура. Следователно би било нелогично и дори неуместно (вж. точка 100 по-горе) Комисията да е длъжна да приложи или да се позове на диапазон на глоби, който принадлежи към друга процедура, която вече е изоставена.

106 По същата логика, когато прибягва до вече изоставена процедура за постигане на споразумение, целяща да улесни уреждането на споровете, Комисията не е натоварена с по-тежко задължение за мотивиране от това, когато приема решение по силата на обикновеното производство.

107 Ето защо доводът на жалбоподателите, че размерът на глобата им в никакъв случай не следва да е по-голям от размера, съответстващ на горната граница на диапазона на глоби, който им е бил съобщен с цел постигане на споразумение, увеличен с 10 % поради неприлагане на Известието относно процедурата за постигане на споразумение, не може да бъде приет. Впрочем, да се приеме подобен довод, би лишило Комисията от възможността да наложи глоба, съобразена с новите обстоятелства, които са налице към момента на приемане на решението ѝ, при положение че тя трябва да вземе предвид новите доводи или доказателствата, доведени до знанието ѝ в хода на обикновеното административно производство, които могат да се отразят върху определянето на размера на глобата, която трябва да бъде наложена.

– По недостатъчния характер на анализа

108 Тъй като жалбоподателите твърдят също, че Комисията не е направила достатъчен анализ, като изтъкват, че са се оттеглили от процедурата за постигане на споразумение, за да поправят тезата на Комисията относно твърдяното им участие в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г. (вж. точка 48 по-горе), следва да се провери дали първоначално Комисията е разгледала в достатъчна степен преписката на Timab с оглед на твърдяното нарушение или дали е разтълкувала неправилно съобщената от жалбоподателите информация.

109 По отношение на тълкуването на искането на жалбоподателите спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството и на отговорите им на исканията за предоставяне на информация следва да се констатира, че във въпросното искане от 14 октомври 2008 г. жалбоподателите са посочили, че Timab участва в срещи с основните производители на ФХЖ в рамките на Conseil européen des fédérations de l'industrie chimique (CEFIC) и извън него, че контактите между кадри на Timab и отговорните лица на едно от предприятията конкуренти или на няколко от тях в производството или продажбата на ФХЖ са започнали през 1978 г., че срещите са се провеждали от два до три пъти годишно от 1979 г. и че през 1983 г. са се провели четири срещи относно пускането в действие в Обединеното кралство на производствен цех от Timab. Освен това е имало и други срещи за всички пазари от Северна Европа, на които Timab не е било поканено, поради което не е и участвало.

110 На 15 октомври 2008 г. жалбоподателите попълват искането си спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството и потвърждават участието на Timab в срещите и в обмена на информация с други участници на пазарния сектор на ФХЖ от 1978 г., както и факта, че дружеството е прекратило тези практики от началото на разследванията, чийто предмет е било през 2004 г. Жалбоподателите посочват също, че в рамките на отговорите си на поставените от Комисията въпроси вече са представили различни доказателства, които могат да имат добавена стойност, като същевременно са поискали да се направи преценка на добавената стойност на тези доказателства към деня на първото им предоставяне през 2007 г. с оглед на доказателствата от преписката, с които Комисията е разполагала към тази дата.

111 Що се отнася до първото искане за предоставяне на информация относно периода между 1989 г. и 2003 г. и второто искане за предоставяне на информация относно периода между 1969 г. и 2004 г., жалбоподателите им отговарят съответно на 22 февруари 2007 г. и 6 август 2007 г. Отговорите потвърждават, че Timab е имало антиконкурентни контакти с други участници на пазара на ФХЖ, като вторият отговор установява подобни контакти от 1978 г. с участниците, извършващи дейност във Франция.

112 Освен това с писмо от 28 октомври 2008 г., а и в рамките на искането си за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер жалбоподателите прилагат декларация на M. C., генерален директор на Timac SA и председател на Timab — правоприемник на Timac към момента на настъпване на фактите. Според тази декларация първата среща, на която е било поканено Timab на европейско равнище, се е състояла в началото на 80-те години в Мадрид (Испания) в присъствието по-специално на дружествата Boliden, Windmill, Kemira, Ercros и Tessenderlo Chemie. От декларацията става ясно, че обикновено срещите, председателствани от Tessenderlo Chemie, са се провеждали за целия пазар и по географска зона най-малко три пъти годишно, със същата честота, както срещите на CEFIC. Timab е продължило да участва (до две или три срещи годишно) до 2004 г. в срещи, групиращи производителите по географска зона. Накрая, според декларацията Timab е присъствало не само на срещите относно френския пазар, но и на тези относно пазарите, на които изнася продукция. На срещите цифрите, заявени на CEFIC, са били възпроизведени, което е позволило да се възстанови пазарният обем и да се коригират обемите, които следва да бъдат пуснати на пазара от различните участници. Обменът на информация също се е отнасял до равнището на цените.

113 Установено е, че в отговора си на изложението на възраженията (точки 431—458) жалбоподателите са посочили, че Timab не е участвало в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г. до 1993 г., а в две или три отделни практики. Практиките от периода преди присъединяването на Timab към Super CEPA на 16 септември 1993 г. били отделни от установените в рамките на CEPA, поради което в съответствие с член 25 от Регламент № 1/2003 били погасени по давност. Дори Комисията да приеме, че разглежданите практики представляват в действителност едно-единствено нарушение, те били прекъсвани близо две последователни години, поради което били погасени по давност за периода преди 16 септември 1993 г.

114 При прочита на искането на жалбоподателите спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството и на отговорите на исканията за предоставяне на информация, и по-специално на отговора от 6 август 2007 г. на второто искане за предоставяне на информация, следва да се констатира, че Комисията легитимно е могла да приеме, че жалбоподателите са участвали в едно-единствено продължено нарушение от 1978 г.

115 В това отношение следва да се припомни, че доминиращият принцип в правото на Съюза е този на свободната преценка на доказателствата, като единственият критерий за преценка на представените доказателства е достоверността им. Нито една разпоредба и нито един основен принцип на правото на Съюза не забраняват на Комисията да се позове по отношение на дадено предприятие на изявленията на други предприятия. От установената съдебна практика обаче става ясно, че изявленията, направени в рамките на искане да се приложи Известието относно сътрудничеството, се ползват с доказателствена сила, която не е незначителна (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2004 г., JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Rec, EU:T:2004:221, т. 207, 211 и 212). Подобен извод може да се пренесе и по отношение на изявленията, които могат да се противопоставят на самото предприятие ответник. Вярно е обаче, че ако предприятието, което иска спрямо него да се приложи Известието относно сътрудничеството, се откаже от изявлението си или впоследствие му даде друго тълкуване, за Комисията, а впоследствие и за съда ще бъде трудно поради липсата на други доказателства да вземе предвид това изявление поради намаляване на доказателствената му стойност. В подобна хипотеза от Комисията не се очаква непременно да противопостави на предприятието първите му изявления.

116 Освен това след започване на процедурата за постигане на споразумение са се провели три срещи, посочени вече в точка 94 по-горе. В хода на разговорите, проведени в рамките на тези срещи, Комисията е съобщила в съответствие с член 10, параграф 2 от Регламент № 773/2004 и точка 16 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение предполагаемите факти, квалифицирането на тези факти, тежестта и продължителността на предполагаемия картел. Следователно жалбоподателите са били информирани за квалификацията „едно-единствено продължено нарушение“, възприета от Комисията, и за предполагаемото им участие в него от 1978 г. до 2004 г., като по този начин са имали възможността да ги обсъдят.

117 Подобно на изтъкнатото от Комисията, следва да се отбележи, че по време на обмена, който подготвя постигането на споразумение, жалбоподателите нито веднъж не са информирали за мнението си, че всъщност става въпрос за поне две отделни нарушения, едното от които е погасено по давност. Безспорно в точка 2 от Известието относно процедурата за постигане на споразумение е посочено, че Комисията не води преговори по въпроса за наличието на нарушение на законодателството на Съюза и подходящата санкцията. Това известие обаче не би трябвало да спъва разговорите. Всъщност процедурата за постигане на споразумение налага поради самото си естество обмен на гледни точки между страните. Следователно присъщо за подобна процедура е, че както предприятията, така и Комисията трябва да се опитат да стигнат до общо разбиране на положението (вж. в този смисъл точка 17 от Известието относно

процедурата за постигане на споразумение). Ако предвид опростения характер на процедурата за постигане на споразумение разглежданото предприятие и Комисията не могат да стигнат до общо разбиране на положението, остава единствено обикновеното производство.

118 Налага се следователно изводът, че възражението на жалбоподателите за неправилно извършено разследване по преписката от страна на Комисията трябва да се отхвърли.

– По другите възражения

119 По отношение на другите възражения на жалбоподателите, резюмирани в точки 49—54 по-горе, относно твърдяното нарушение на правото им да не се самоуличават, накърняване на принципа на равни процесуални възможности, твърдяно нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и на принципа на добра администрация, както и злоупотреба с власт, се налага констатацията, че те са неоснователни.

120 На първо място, по отношение на довода за правото на предприятията да не се самоуличават следва да се припомни, че сътрудничеството на дадено предприятие по смисъла на Известието относно сътрудничеството е напълно доброволно от страна на засегнатото предприятие. Според решение от 18 октомври 1989 г., Orkem/Комисия (374/87, Rec, EU:C:1989:387, т. 34 и 35) Комисията е в правото си да задължи дадено предприятие да предостави цялата необходима информация относно факти, с които може да е запознато, но тя не може да накара дадено предприятие да даде отговори, с които то би се принудило да признае наличието на нарушението, което Комисията трябва да докаже. Съдът приема също, че ако Комисията не може да принуди дадено предприятие да признае участието си в нарушение, това не ѝ пречи при определянето на размера на глобата да вземе предвид доброволно предоставената ѝ от това предприятие помощ за установяване на наличието на нарушението (вж. решение от 14 юли 2005 г., Acerinox/Комисия, C-57/02 P, Rec, EU:C:2005:453, т. 88 и цитираната съдебна практика). Сътрудничеството обаче и степента на сътрудничество, което предприятието желае да предостави в хода на административното производство, са изключително въпрос на свободен избор на това предприятие. Както производството след искането да се приложи Известието относно сътрудничеството, така и процедурата във връзка със заявлението за постигане на споразумение са форми на сътрудничество. Следователно същата логика се прилага и по отношение на процедурата за постигане на споразумение. Заявлението за постигане на споразумение на засегнатото предприятие, в което се съдържа признание за отговорността му за нарушението в резултат на подготвителните разговори, водени в рамките на процедурата за постигане на споразумение, почива на свободния избор на това предприятие. От друга страна, от преписката по никакъв начин не става ясно Комисията да е правила опити да повлияе на избора на жалбоподателите.

121 На второ място, по отношение на принципа на равни процесуални възможности жалбоподателите твърдят, че нищо не давало основание да се предвиди толкова парадоксално и противно на интереса на тяхната защита (целяща да се признае наличието на отделни нарушения, в резултат на което да може да се възползват от намаляване на глобата) решение.

122 В това отношение обаче следва да се посочи, че Комисията просто е приложила Насоките от 2006 г. и Известието относно сътрудничеството. Както вече бе посочено по-горе, Комисията не е била длъжна да компенсира самоуличаващи изявления относно периода от петнадесет години, който не е взет предвид. От съдебната практика, посочена в точка 93 по-горе, става ясно, че когато искане за прилагане на Известието относно сътрудничеството се отнася до картел, който е различен от разглеждания от Комисията, не е налице добавена стойност и Комисията не е длъжна да компенсира това сътрудничество, при положение че то не улеснява разследването. Ето защо се налага изводът, че е предвидимо да се преразгледа компенсацията на основание на освобождаването от глоби или намаляването на техния размер, когато изявлението в рамките на

искането за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер се отнася до част от период, който не е взет предвид. Освен това, тъй като изявлението на жалбоподателите представлява доказателството, което позволява да се разшири продължителността на собственото им участие, първоначално предвиденото намаляване „извън освобождаването от глоби или намаляването на техния размер“ също става ирелевантно.

123 На трето място, по отношение на принципа на защита на оправданите правни очаквания следва да се припомни, че според установената съдебна практика правото на позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания обхваща всяко лице в положение, при което администрацията е породила у него основателни надежди, като следва да се уточни, че никой не може да се позовава на нарушение на този принцип при липсата на конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници, които са му били предоставени от администрацията (вж. решение от 8 септември 2010 г., Deltafina/Комисия, T-29/05, Сб., EU:T:2010:355, т. 427 и цитираната съдебна практика).

124 В настоящия случай диапазонът на глоби е съобщен на жалбоподателите в рамките на разговорите с цел постигане на споразумение. Освен това диапазонът се отнася за периода от 31 декември 1978 г. до 10 февруари 2004 г. Безспорно ефективността на процедурата за постигане на споразумение и принципът на защита на оправданите правни очаквания означават, че в хода на процедурата Комисията е обвързана от оценката си за размера на глобата. В това отношение следва да се посочи, че въз основа на тази оценка дадена страна може да реши да подаде заявление за постигане на споразумение по смисъла на член 10a, параграф 2 от Регламент № 773/2004. Конкретният случай обаче не е такъв. Жалбоподателите са се оттеглили от процедурата за постигане на споразумение. Следователно те не могат да се позоват на легитимно очакване да се приложи вероятният диапазон на глоби. В резултат обаче на отговора им на изложението на възраженията в рамките на обикновеното производство Комисията намалява периода на участието им в нарушението. Както вече бе посочено (вж. точка 91 по-горе), ограничаването на продължителността на нарушението влияе не само върху изчисляването на стойността на продажбите, но и върху преценката за допълнителната стойност от приноса на жалбоподателите.

125 На четвърто място, по отношение на възражението на жалбоподателите, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация, се налага констатацията, че то също не може да се приеме. В това отношение следва да се припомни, че Комисията е изпратила изложение на възраженията, като се е ограничила да посочи фактическите елементи, които биха се отразили върху изчисляването на глобите (тежестта и продължителността), което е нормалният ход на развитие на обикновеното производство (вж. съдебната практика, посочена в точка 98 по-горе). Комисията не е била длъжна да засегне в изложението на възраженията въпросите относно намаляването поради освобождаване от глоби или намаляване на техния размер или премахването на намаляването поради смекчаващи обстоятелства, още повече че на този етап от производството жалбоподателите все още не са имали възможността да изложат становището си по изложението. От друга страна, от преписката става ясно, че след като се е запознала с доводите на жалбоподателите в резултат на отговора на изложението на възраженията и в хода на изслушването от 24 февруари 2010 г., Комисията е поискала от жалбоподателите да изяснят отношението между искането им за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер и фактите преди 1993 г., като е посочила, че новата квалификация на нарушението би могла да се отрази върху изчисляването на глобите, и по-специално върху добавената стойност от сътрудничеството на Timab.

126 На пето място, по отношение на твърдяната злоупотреба с власт, тъй като Комисията използвала правомощията си, за да санкционира оттеглянето на жалбоподателите от процедурата за постигане на споразумение, е достатъчно да се припомни, че Насоките от 2006 г. и Известието относно сътрудничеството са приложени по един и същ начин както в обжалваното решение, така и при изчисляването на диапазона на глоби в процедурата за

постигане на споразумение, като разликите се състоят, освен в изчисляването на основата на глобата, и в неприлагането на намалението от 10 %, предвидено в Известието относно процедурата за постигане на споразумение, в елементите в основата на оценката на искането за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер и в липсата на условията за прилагането на смекчаващото обстоятелство.

127 От изложеното по-горе следва, че тъй като нито едно от възраженията, изведени от нарушение на правото на защита, на текстовете, уреждащи процедурата за постигане на споразумение, на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на добра администрация, както и от злоупотреба с власт, не може да бъде уважено, първата група правни основания трябва да се отхвърли.

По съгласуваните практики

128 В рамките на това правно основание жалбоподателите твърдят, че Комисията е вменила всички предполагаеми практики на предприятията като цяло, без да разграничи различните периоди на нарушението и различните поведения. По този начин тя лишила жалбоподателите от правото да изложат надлежно становището си относно неоснователните възражения за участие в някои от тези практики, а именно компенсаторния механизъм и съгласуваното определяне на условията на продажба. Комисията нарушила също стандартите на доказване и задължението за мотивиране.

129 По-специално по отношение на компенсаторния механизъм жалбоподателите изтъкват, че в противоречие с изложението на възраженията, което изключвало каквото и да е участие на Timab в този механизъм, обжалваното решение приемало, че Timab е участвало в него, настоявайки да се преразгледат предоставените му квоти. Освен това обжалваното решение съдържало определение на компенсаторните механизми (санкциониране на неспазването на квотите), което не било същото като това в изложението на възраженията (определяне на целите a priori).

130 Също така по отношение на условията на продажба обжалваното решение и изложението на възраженията отново не съдържали същото определение, а съдържащите се в изложението на възраженията практики не съответствали на периода на нарушението, взет предвид в обжалваното решение.

131 Комисията иска това правно основание да бъде отхвърлено.

132 По отношение на възражението, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, следва да се припомни, че задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, тъй като последният спада към законосъобразността по същество на спорния акт. Изискванията от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (решение от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, т. 63 и 67).

133 Така това изискване следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква в мотивите да се уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, тъй като въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, трябва да се

преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решение Комисия/Sytraval и Brink's France, т. 132 по-горе, EU:C:1998:154, т. 63).

134 В настоящия случай от обжалваното решение става ясно, че практиките относно компенсаторните механизми и тези относно координиране на условията на продажба са от самото начало част от едно-единствено продължено нарушение като начини за постигане на самата цел на картела (вж. дял 4 и съображения 239 и 248 от обжалваното решение). Освен това от съображения 219—221 от обжалваното решение става ясно също, че жалбоподателите са участвали в това нарушение от 16 септември 1993 г., напълно познавайки тези практики. Накрая съображения 127, 132—135, 156, 159, 227 и 246 от обжалваното решение отчитат тези практики по отношение на жалбоподателите. Ето защо в това отношение обжалваното решение е в достатъчна степен мотивирано, така че това възражение следва да се отхвърли.

135 Що се отнася до възражението относно нарушението на правото на защита, то трябва да се отхвърли. На първо място, изложението на възраженията се позовава на компенсаторните механизми и координирането на условията на продажба, които са елементи на картела, макар и второстепенни, и на факта, че Timab е сред участниците, освен що се отнася до компенсаторния механизъм за периода 1994—1996 г. Точки 459—480 от отговора на изложението на възраженията са посветени на тези елементи. Следователно жалбоподателите са имали възможността да изложат становището си по тези отежняващи за тях елементи.

136 На второ място, налага се констатацията, че противно на твърдяното от жалбоподателите няма разлика между определенията в изложението на възраженията и тези в обжалваното решение по отношение на компенсаторния механизъм и координирането на условията на продажба. Що се отнася до компенсаторния механизъм основните принципи на този механизъм са описани по един и същ начин в точка 127 от изложението на възраженията и в съображение 132 от обжалваното решение. Същото се отнася и до описанието на условията на продажба, както става ясно например от точки 83, 100 и 106 от изложението на възраженията и от съображения 86, 107 и 113 от обжалваното решение. Фактът, че компенсаторните мерки и координирането на условията на продажба могат да приемат различни форми, като практиката на обезпечените цени, която има за цел да подсигури клиент (компенсаторна мярка), споразуменията за периодите на плащане по сегмент клиенти, координирането на договорните условия или предоставянето на дистрибуторски канали или продължителността на договорите (условия на продажба), не променя по никакъв начин тази констатация.

137 Що се отнася до доказателствата, вярно е, че доказателствата по отношение на компенсаторните механизми, както и съгласуването на условията на продажба се отнасят по-скоро до първия период (1978—1993 г.) на картела, който в крайна сметка не е взет предвид по отношение на жалбоподателите. Тази констатация обаче не означава, че доказателствата липсват и/или че жалбоподателите не биха могли да бъдат държани отговорни за нарушението.

138 Така, от съображения 134 и 246 от обжалваното решение става ясно, че Timab е договорило увеличения на квоти, когато е трябвало да увеличи обемите си поръчки, по-специално през 1996 г., и е получило споразумението за продажба на допълнителното количество, поискано от Франция към Белгия, Германия, Австрия, Швейцария и Нидерландия, при условие че увеличението е прогресивно, обхващайки период от четири години (от 1997 г. до 2000 г.).

139 Освен това е установено, че Timab е участвало в картела за координирането на обемите и квотите, в стратегиите и тарифните условия и че като се е присъединило към договорките за Super CEPA, то е съзнавало или поне е трябвало да съзнава координирането в рамките на Super CEPA, включващо и условията на продажба, макар че това е ставало единствено при необходимост. Както става ясно от съображение 173 от обжалваното решение, на срещите на

картела за годините, през които участието на Timab не е оспорено, други условия на продажба, като обемите, доставени по клиент, са били предмет на разговорите, доколкото това е било необходимо.

140 От друга страна, следва да се посочи, че тези фактори не са взети предвид при преценката на тежестта на картела. Всъщност от съображение 328 от обжалваното решение става ясно, че за оценката на тежестта на нарушението Комисията е взела предвид единствено факторите, които са общи за всички участници в нарушението, а именно подялбата на пазара и координирането на цените.

141 От изложеното по-горе следва, че това правно основание трябва да се отхвърли.

По размера на глобата

142 В рамките на третата група правни основания жалбоподателите поддържат, че Комисията е нарушила определен брой основни принципи на правото, каквито са принципът на равно третиране, принципът за индивидуално определяне на наказанията и принципът на пропорционалност, и критикуват няколко аспекта от размера на глобата или приложимите към него правила, изтъквайки нарушение на член 23 от Регламент № 1/2003, явна грешка в преценката на тежестта на практиките, в които са упрекнати, явна грешка в преценката на смекчаващите обстоятелства, непропорционално понижаване на намаляването на основание на освобождаването от глоби или намаляване на техния размер и явна грешка в преценката на способността им за плащане.

– По нарушението на член 23 от Регламент № 1/2003

143 С това правно основание жалбоподателите твърдят, че член 23 от Регламент № 1/2003, както и принципът на пропорционалност и принципът за индивидуално определяне на наказанията са нарушени, тъй като глобите са определени в зависимост от степента на сътрудничество, а не в зависимост от тежестта и продължителността на нарушението, както предвижда член 23 от посочения регламент.

144 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

145 На първо място, следва да се отбележи, че противно на твърдяното от жалбоподателите, Комисията е взела предвид тежестта и продължителността на разглежданото нарушение. Тежестта е уточнена при определяне на процентите от стойността на продажбите, които проценти се използват за определяне на първоначалния основен размер и на допълнителния размер с възпираща цел, а продължителността намира отражение, при необходимост, или в умножителя по броя години, или в стойността на действително извършените продажби за времето, през което е продължило участието в нарушението. Фактът, че на някои участници в това нарушение е предоставено намаляване поради сътрудничество и поради постигане на споразумение, не поставя под въпрос тази констатация.

146 На второ място, следва да се констатира, че в писмените си бележки жалбоподателите са представили две таблици. Изглежда, въпросните таблици трябва да се тълкуват в светлината на твърдяно нарушение на принципа за индивидуално определяне на наказанията и на принципа на пропорционалност. Що се отнася до таблицата, представена от жалбоподателите в исковата им молба, която прави сравнение между глобите, наложени в обжалваното решение въз основа на Насоките от 2006 г., и глобите, които можело да бъдат изчислени съгласно Насоките от 1998 г. (или според жалбоподателите два пъти по-малка спрямо тях глоба), следва да се отбележи, че сравнението е ирелевантно, тъй като референтната уредба включва единствено Насоките от 2006 г.

147 Освен това по отношение на таблицата, представена в писмената реплика, в която е посочен процентът от глобата върху общите продажби на всяко от засегнатите предприятия, който според жалбоподателите показвал разлики, следва да се отбележи, че подобно сравнение е ирелевантно. Всъщност погрешно е да се приеме, че отношението между общия обем на продажбите и размера на глобата трябва да е постоянна величина за всички предприятия, които са участвали в едно и също нарушение, тъй като окончателният размер на глобата отразява обстоятелства, присъщи за всяко предприятие, каквито са увеличенията поради отегчаващи обстоятелства и намаленията поради смекчаващи обстоятелства или с цел да не се надвишава 10-процентният таван от оборота и на основание на освобождаването от глоби или намаляването на размера им. Фактът, че поради прилагането на предвидената в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 граница от 10 % някои фактори, като тежестта и продължителността на нарушението, не се отразяват ефективно върху размера на глобата, наложена на участник в нарушението, за разлика от други участници, които не са се ползвали от намаляване на основание на посочената граница, е само обикновена последица от прилагането на тази граница към окончателния размер на наложената глоба (решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Rec, EU:C:2005:408, т. 279).

148 Следователно правното основание, изведено от неспазване на член 23 от Регламент № 1/2003 и на принципа за индивидуално определяне на наказанията и на принципа на пропорционалност, не може да се приеме.

– По тежестта

149 В рамките на това правно основание жалбоподателите твърдят, че при преценката на тежестта на нарушението Комисията не е взела предвид някои обстоятелства, които са от значение в това отношение, като ценовия натиск, дължащ се на конкуренцията на сходни стоки, конкретното въздействие на нарушението и факта, че през десетилетието след 2000 г. конкуренцията била действителна между страните по CEPA именно поради поведението на Timab. Ето защо Комисията не може да определи един и същ процент от стойността на продажбите, независимо от предприятията, продължителността и интензитета на практиките за всяко от тях, без да наруши принципа за индивидуално определяне на наказанията. Освен това жалбоподателите твърдят, че има нарушение на принципите на равно третиране и на пропорционалност на санкцията, що се отнася до прилагането на коефициент от 17 %. Според тях той трябвало да бъде по-малък от коефициента за другите предприятия, предвид факта че не са участвали в компенсаторните механизми и в условията на продажба. Поради същата причина процентът от допълнителния размер трябвало да бъде намален.

150 Комисията оспорва основателността на тези доводи.

151 На първо място, по отношение на правилата, приложими при изчисляването на размера на глобата, следва да се припомни, че съгласно метода, предвиден в точки 9—11 от Насоките от 2006 г., Комисията определя първоначално основен размер на глобата за всяко предприятие или сдружение на предприятия. След това тя може да увеличи или намали основния размер на глобата с оглед на отегчаващите или смекчаващите обстоятелства, които характеризират участието на всяко от засегнатите предприятия.

152 По-конкретно, що се отнася до първия етап от метода за определяне на глоби, съгласно точки 21—23 от Насоките от 2006 г. коефициентът „тежест на нарушението“ може да се определи до 30 %, като се отчетат определен брой фактори като естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички засегнати страни, географския обхват на нарушението и това дали нарушението е било приведено в действие или не, като се има предвид, че споразуменията за определяне на цените, подялба на пазара и ограничаване на продукцията поради самото си

естество са сред най-тежките ограничения на конкуренцията. В точка 25 от Насоките от 2006 г. се уточнява, че с възпираща цел Комисията ще включи в основния размер на глобата дял между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, позволяващ да се изчисли допълнителна сума, като се отчетат горепосочените фактори.

153 От точка 152 по-горе следва, че за да определят тежестта на нарушението, а следователно и глобата, Насоките от 2006 г. не придават решаващо значение на наличието или липсата на резултати от картела.

154 Този подход съответства на постоянната съдебна практика, според която резултатът от антиконкурентна практика не е определящият критерий при преценката на подходящия размер на глобата (решения от 2 октомври 2003 г., Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Rec, EU:C:2003:527, т. 118 и от 3 септември 2009 г., Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сб., EU:C:2009:505, т. 96).

155 Освен това съгласно постоянната съдебна практика подялбата на пазарите и хоризонталните споразумения в областта на цените винаги са били смятани за част от най-тежките нарушения на конкурентното право и следователно могат сами по себе си да бъдат квалифицирани като особено тежки (вж. решения от 27 юли 2005 г., Brasserie nationale/Комисия, T-49/02—T-51/02, Rec, EU:T:2005:298, т. 173 и 174 и цитираната съдебна практика; от 5 април 2006 г., Degussa/Комисия, T-279/02, Rec, EU:T:2006:103, т. 252 и цитираната съдебна практика и от 13 юли 2011 г., Polimeri Europa/Комисия, T-59/07, Сб., EU:T:2011:361, т. 225).

156 Предвид тези обстоятелства доводите на жалбоподателите относно липсата на резултати от картела на съответния пазар трябва да бъдат отхвърлени.

157 На второ място, по отношение на дела от стойността на продажбите на всяко засегнато предприятие, приет от Комисията в обжалваното решение, следва да се отбележи, че определянето на коефициента „тежест на нарушението“ и определянето на коефициента „допълнителен размер“ са предмет съответно на съображения 323—326 и 332—333 от обжалваното решение.

158 От това следва, че за да обоснове определянето на коефициент от 17 %, Комисията се е позовала по отношение на коефициента „тежест на нарушението“ на два критерия, а именно естеството на нарушението и географския обхват на картела. Същото важи и по отношение на „допълнителния коефициент“.

159 Комисията е взела предвид основната цел на общия картел, състояща се в подялба на голяма част от европейския пазар на ФХЖ, както и в координиране на цените, припомняйки, че подобно координиране по естеството си представлява много тежко нарушение на член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за СИП. Освен това по-голямата част от териториите на държавите членки на Съюза и на договарящите се страни по Споразумението за ЕИП са били обхванати от нарушението.

160 Що се отнася до възраженията, че Комисията нарушила принципите на равно третиране, на пропорционалност и за индивидуално определяне на наказанията, тъй като не е приела процент от стойността на продажбите, който е по-малък от процента, определен за другите страни, с мотива че Timab не било участвало в компенсаторните практики и в координирането на условията на продажба, се налага констатацията, че те не могат да се приемат.

161 В това отношение е важно да се припомни най-напред, че принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел (решения от 13 ноември 1990 г., Fedesa и др., C-331/88, Rec, EU:C:1990:391, т. 13; от 5 май 1998 г., Обединено кралство/Комисия, C-180/96, Rec,

EU:C:1998:192, т. 96 и от 12 септември 2007 г., Prym и Prym Consumer/Комисия, T-30/05, EU:T:2007:267, т. 223). В контекста на изчисляването на глобите тежестта на нарушенията трябва да бъде установена в зависимост от множество фактори, като не трябва да се придава несъразмерно значение на нито един от факторите за преценка в сравнение с останалите. В този контекст принципът на пропорционалност изисква Комисията да определи глобата пропорционално на взетите предвид при преценката на тежестта на нарушението фактори и в това отношение да приложи тези фактори последователно и обективно обосновано (решения от 27 септември 2006 г., Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Rec, EU:T:2006:270, т. 226—228 и от 28 април 2010 г., Amann & Söhne и Cousin Filterie/Комисия, T-446/05, Сб., EU:T:2010:165, т. 171).

162 В настоящия случай жалбоподателите са участвали в едно-единствено продължено нарушение в периода между 1993 г. и 2004 г., нарушение, състоящо се в привеждането в изпълнение на подялба на пазара и на координиране на цените. Ето защо Комисията може, без да нарушава принципите на равно третиране и на пропорционалност, да определи идентичен процент от стойността на продажбите, независимо от предприятията, продължителността и интензитета на практиките за всяко от тях.

163 Освен това жалбоподателите не могат да се позовават валидно и на делото, довело до постановяване на решение от 19 май 2010 г., IMI и др./Комисия (T-18/05, Сб., EU:T:2010:202), или на делото във връзка с решението на Комисията от 1 октомври 2008 г. относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/C-39181 — Восък за свещи). В това отношение от обжалваното решение следва, че компенсаторните механизми или координирането на условията на продажби не представляват отделна част от картела, а са второстепенно поведение („при нужда“) на нарушението. Посоченото поведение не е взето предвид, за да повлияе върху приложимия процент, така че не може да се направи никакво разграничение между жалбоподателите и другите страни по картелното споразумение, макар да е установено, че Timab не е участвало в единия или в другия аспект на въпросното координиране. От обжалваното решение става ясна обаче, че факторите в преценката на тежестта са общи за всички страни, участвали в разглежданото нарушение, а именно подялбата на пазара и координирането на цените основно, поради което процентът за тежест е един и същ за всички предприятия, участвали в картела.

164 Ето защо не може да се твърди, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране, принципа на пропорционалност или принципа за индивидуално определяне на наказанията.

– По смекчаващите обстоятелства

165 Това правно основание се разделя на две части, с които жалбоподателите оспорват отказа на Комисията да им позволи да се възползват от смекчаващите обстоятелства. В това отношение те твърдят, че Комисията е нарушила принципа за индивидуално определяне на наказанията, както и че е допуснала явна грешка в преценката.

166 На първо място, според жалбоподателите те са се намирали в положение на икономическа зависимост спрямо Tessenderlo Chemie, тъй като последното е контролирало доставката на суровини на първичния пазар и е имало средствата да изключи Timab от пазара. Без да вземе предвид това положение на зависимост, обжалваното решение щяло да бъде опорочено от явна грешка в преценката и щяло да наруши принципа за индивидуално определяне на наказанията.

167 Според постоянната съдебна практика положение на зависимост и наличието на заплахи и на натиск не могат да се приемат за смекчаващо обстоятелство, тъй като не могат да обосноват нарушаване на правилата на конкуренция (решение Dansk Rørindustri и др./Комисия, т. 147

по-горе, EU:C:2005:408, т. 369 и 370). Освен това следва да се констатира, че жалбоподателите не са представили конкретни доказателства, с които да удостоверят, че Tessenderlo Chemie действително е упражнило натиск.

168 На второ място, жалбоподателите изтъкват конкурентното си поведение като смекчаващо обстоятелство. Следва да се отбележи, както прави Комисията, че това твърдение, изглежда, противоречи на твърдението за икономическата зависимост спрямо Tessenderlo Chemie. Във всеки случай, дори да се приеме, че жалбоподателите невинаги са спазвали споразуменията, сключени в рамките на картела, което в никакъв случай не е необичайно в делата за картели, това не поставя под въпрос участието им в него и не представлява смекчаващо обстоятелство (вж. в този смисъл решение от 15 юни 2005 г., Tokai Carbon и др./Комисия, T-71/03, T-74/03, T-87/03 и T-91/03, EU:T:2005:220, т. 74 и 297 и цитираната съдебна практика).

169 Следователно това правно основание трябва да се отхвърли.

– По освобождаването от глоби или намаляването на техния размер

170 В рамките на това правно основание жалбоподателите критикуват загубата от 12 точки (от 17 % до 5 %) на основание на сътрудничеството спрямо съобщеното им в хода на процедурата за постигане на споразумение. По-специално те критикуват с оглед на сътрудничеството си непропорционалността на намаляването и изведените причини за него, а именно липсата на писмени доказателства и късните им обяснения за периода от 1978 г. до 1993 г. Според тях Комисията се е отказала от преценката си за добавената стойност от сътрудничеството за фактите след 16 септември 1993 г. и по този начин санкционирала оттеглянето им от процедурата за постигане на споразумение.

171 В Известието относно сътрудничеството Комисията определя условията, при които предприятията, които ѝ сътрудничат по време на осъществявано от нея разследване на даден картел, могат да бъдат освободени от глоба или да се ползват с намаляване на размера на глобата, която иначе би следвало да заплатят.

172 Съгласно точка 20 от Известието относно сътрудничеството „[п]редприятията, които не отговарят на условията [за освобождаване от глоби], биха могли да се ползват от възможността за намаляване на всяка глоба, която в противен случай би била наложена“ [неофициален превод].

173 Точка 21 от Известието относно сътрудничеството предвижда, че „[з]а да се възползва от [възможността за намаляване на глобата на основание точка 20 от посоченото известие], предприятието трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение, които имат значителна добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“.

174 Точка 22 от Известието относно сътрудничеството определя понятието за значителна добавена стойност, както следва:

„Понятието „добавена стойност“ се отнася до степента, в която представените доказателства поради самото си естество и/или степента си на точност увеличават възможностите на Комисията за установяване на съответните факти. При извършването на тази оценка Комисията като цяло ще приеме, че в качествено отношение писмените доказателства, съставени по времето на настъпване на фактите, до които се отнасят, имат по-висока стойност от [тази на]

доказателствата, които са съставени на по-късен етап. Също така по принцип се приема, че доказателствата, които са пряко относими към съответните факти, имат по-голяма стойност от доказателствата, които са само косвено относими към фактите“.

175 В точка 23, буква б), първа алинея от Известието относно сътрудничеството са предвидени три нива на намаляване на глобата. Първото предприятие, което отговаря на условието по точка 21 от споменатото известие, има право на намаляване на размера на глобата от 30—50 %, второто предприятие — на намаляване на размера на глобата от 20—30 %, а следващите предприятия — на намаляване на размера на глобата най-много до 20 %.

176 В точка 23, буква б), втора алинея от Известието относно сътрудничеството е посочено, че „[п]ри определяне размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид момента, в който доказателствата, отговарящи на условията по [точка 21 от посоченото известие], са били представени, и степента на добавената им стойност“, като „Комисията може също така да вземе предвид степента и непрекъснатостта на сътрудничеството от предприятието след предоставяне на доказателствата“.

177 Следва да се припомни, че Комисията разполага с широка свобода на преценка за качеството и полезността на сътрудничеството на дадено предприятие, по-конкретно в сравнение с приноса на други предприятия (вж. в този смисъл решение SGL Carbon/Комисия, точка 92 по-горе, EU:C:2007:277, т. 81).

178 Освен това, макар Комисията да е длъжна да мотивира причините, поради които смята, че доказателствата, представени от предприятието в рамките на известие относно сътрудничеството, представляват принос, обосноваващ или не намаляване на размера на наложената глоба, предприятието, което желае да оспори решението на Комисията, е длъжно в това отношение да докаже, че представената доброволно от него информация е имала решаващо значение, за да може Комисията да докаже съществените елементи на нарушението и следователно да приеме решение за налагане на глоби (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2009 г., Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сб., EU:C:2009:576, т. 297).

179 В настоящия случай следва да се припомни, че жалбоподателите са подали искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер за периода между 1978 г. и 2004 г. В отговора им на изложението на възраженията (вж. точка 113 по-горе) жалбоподателите се отказват от изявлението си в рамките на посоченото искане по отношение на периода преди 1993 г.

180 Както вече бе посочено в рамките на първата група правни основания, отпадането на част от периода, който е взет предвид за изчисляване на намалението на основание на Известието относно сътрудничеството, може да има за резултат понижаване на намалението, което между другото не е оспорено от жалбоподателите.

181 Ето защо следва да се разгледа дали с оглед на доводите на жалбоподателите, изложени в точка 170 по-горе, Комисията е допуснала грешка при преценката на добавената стойност от доказателствата, представени от жалбоподателите за периода след 1993 г.

182 По отношение на предоставеното на жалбоподателите намаление поради освобождаване от глоби или намаляване на техния размер от съображения 357 и сл. от обжалваното решение става ясно, че Комисията е приела, че:

— що се отнася до писмените доказателства, жалбоподателите не са представили тези доказателства за целия период на участието си в картела,

— що се отнася до изявленията, жалбоподателите са предоставили името на настоящите си представители на паневропейските срещи, предмета и честотата на тези срещи, както и подробности и потвърждението за срещи на национално равнище (Обединеното кралство, Испания и Франция),

— в искането си за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер жалбоподателите са направили самоуличаващи изявления за срещи с конкурентите им в сектора на ФХЖ от 1978 г. по отношение на Франция, впоследствие на Обединеното кралство (през 1983 г.) и от началото на 80-те години и на европейско равнище,

— към момента на отговора на изложението на възраженията жалбоподателите са твърдели, че срещите за периода от 1978 г. до 1993 г., за които е направено признание, не са били част от общия картел на ФХЖ,

— доколкото Комисията не се позовава на самите изявления на жалбоподателите за участието им в срещите за Франция и други региони, без да знае за паневропейски картел преди 1993 г., доказателствата, представени в искането им за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, трябва да бъдат преценени единствено в светлината на значителната им стойност за периода между 1993 г. и 2004 г.,

— въз основа на тези доказателства поради сътрудничеството на жалбоподателите се предоставя намаление от 5 %.

183 По отношение на писмените доказателства се налага констатацията, че по-голямата част от доказателствата относно участието в картела, които са представени от жалбоподателите, а именно списък със срещите на CEFIC между 2 юни 1989 г. и 16 ноември 2005 г., както и докладите от тези срещи се отнасят до втория период (1993—2004 г.). От обжалваното решение обаче, както и от материалите по делото пред Общия съд става ясно, че Комисията вече е разполагала с достатъчно доказателства, за да докаже участието на жалбоподателите в картела за втория период.

184 В това отношение следва да се припомни, че искането на жалбоподателите от 14 октомври 2008 г. спрямо тях да се приложи Известието относно сътрудничеството, е било предшествано от това на Kemira (от 28 ноември 2003 г., дружеството е освободено от глоби на основание точка 8 от Известието относно сътрудничеството), на Tessenderlo Chemie (от 18 февруари 2004 г. — първото дружество, което е подало искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер по смисъла на точка 23 от Изложението относно сътрудничеството) и на Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química (от 27 март 2007 г. — второто дружество, което е подало искане по смисъла на точка 23 от това известие). Следователно е логично доказателствата, представени от жалбоподателите в рамките на искането им за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер за втория период (като подали последни искане за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер повече от четири години след започване на проверките и след като Комисията три пъти е поискала информация), да имат по-ниска добавена стойност. Всъщност хронологичният ред и бързината на предлаганото от членовете на картела съдействие представляват основни елементи от въведената с Известието относно сътрудничеството система (решение от 5 октомври 2011 г., Transcatab/Комисия, T-39/06, Сб., EU:T:2011:562, т. 380).

185 Налага се обаче констатацията, че хронологията на срещите на CEFIC с указание на имената на представителите на участващите предприятия, предоставена от жалбоподателите в рамките на искането им за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, отчасти е била предоставени и от Kemira, така че тази информация може само да потвърди доказателствата, с които Комисията вече е разполага. Същото се отнася и до протоколите от посочените срещи.

186 Освен това по отношение на Tessenderlo Chemie от съображение 352 от обжалваното решение става ясно, че Комисията е приела, че доказателствата, представени от това дружество, имат значителна добавена стойност по смисъла на Известието относно сътрудничеството. Tessenderlo Chemie, което, от друга страна, е първото дружество, предоставило информация и доказателства за периода от 1969 г. до 1989 г., поради което се ползва от частично освобождаване по смисъла на точка 23 от Известието относно сътрудничеството, е представило важни доказателства в качествено и количествено отношение, които по естеството си и степента си на точност са укрепили способността на Комисията да установи наличието на картела между 1 април 1989 г. и 10 февруари 2004 г. Тези доказателства се състоят по-специално в подробни описания на функционирането и на оценката на картела, в актуални ръкописни бележки за фактите, свързани с двустранните или многостранни срещи с антиконкурентен характер (ad hoc в рамките на CEPA, на Super CEPA и на CEFIC), в ръкописни таблици за развитието на продажбите, квотите, клиентите и/или цените, при това за целия период. Поради тази причина за посочения период Комисията предоставя 50-процентно намаляване на размера на глобата.

187 Освен това, що се отнася до Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química — „второто дружество, което е подало искане“ по смисъла на точка 23 от Известието относно сътрудничеството, от обжалваното решение става ясно, че дружеството е представило писмени доказателства в подкрепа на изявленията си и че сътрудничеството му е позволило да се разшири географският обхват на картела в Португалия.

188 Колкото до изявленията на жалбоподателите, следва да се посочи, че в хода на процедурата за постигане на споразумение Комисията е предложила намаляване както на основание на член 29 от Насоките от 2006 г., така и на основание на Известието относно сътрудничеството.

189 На първо място, посочените изявления на жалбоподателите са позволили да се удължи продължителността на собственото им участие в картела, но не и продължителността на картела като такъв. Следователно, тъй като точка 23, втора алинея от Известието относно сътрудничеството не се прилага, въз основа на точка 29 от Насоките от 2006 г. е предвидено намаляване „извън освобождаването от глоби или намаляването на техния размер“, за да се избегне по-специално парадоксалният резултат да се накаже предприятие, което е приело да сътрудничи на Комисията, предоставяйки ѝ съществена информация за продължителността на участието си. Както вече бе посочено в рамките на първата група правни основания, след изложението на възраженията жалбоподателите са изтъкнали доводи, че изявленията им относно антиконкурентното поведение през първия период (1978—1993 г.) се вписват в нарушение, което е или отделно, или погасено по давност. Освен това бе установено, че Комисията не е допуснала грешка, като не е приложила намаление от 35 % поради смекчаващо обстоятелство, което намаляване е било първоначално предвидено и съобщено в рамките на процедурата за постигане на споразумение.

190 На второ място, Комисията предлага намаление от 17 % въз основа на Известието относно сътрудничеството за целия период от 1978 г. до 2004 г. с оглед на всички доказателства, представени от жалбоподателите, сред които и самоуличаващите изявления. Тези признания на жалбоподателите са били важни, за да се установи в изложението на възраженията участието им в срещите на картела от 1978 г., т.е. преди първите писмени доказателства от 1983 г. по отношение на Обединеното кралство. Освен това посочените признания потвърждават продължаването участие на жалбоподателите в едно-единствено нарушение от 1978 г. до проверките на Комисията през 2004 г. и европейския обхват на участието им в картела от самото начало, т.е. много преди писмените доказателства от 1992 г. за Испания.

191 Следователно от факта, че в крайна сметка Комисията предоставя намаление от 5 % на основание на освобождаването от глоби или намаляването на техния размер за втория период (1993—2004 г.), вместо намаление от 17 %, което обхваща периода от 1978 г. до 2004 г., може да се направи извод, че за нея изявленията за взетия предвид период имат ограничена добавена

стойност и че самоуличаващите изявления за първия период (1978—1993 г.), които са единственият източник, въз основа на който Комисията е могла да се позове на участието на жалбоподателите в картела за този период, имат значителна добавена стойност.

192 Тази преценка на добавената стойност може да се приеме.

193 Всъщност по отношение на взетия предвид период от съображения 137, 138, 143, 158 и 360 от обжалваното решение става ясно, че доказването на участието на жалбоподателите не се позовава на представените от жалбоподателите доказателства, а че самоуличаващите им изявления все пак са позволили да се потвърди участието им в картела след 1993 г.

194 Освен това, както вече бе установено в точка 185 по-горе, представените от жалбоподателите писмени доказателства не съдържат нови доказателства със значителна стойност, а по същество потвърждават вече известни факти.

195 При тези условия се налага констатацията, че Комисията не е надхвърлила явно свободата си на преценка, като е приела, че представените от жалбоподателите доказателства имат само ограничена добавена стойност, която заслужава единствено намаление от 5 % от размера на глобата на основание на Известието относно сътрудничеството.

196 От изложеното по-горе следва, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

– По способността за плащане и извънредното кризисно положение

197 В рамките на това правно основание жалбоподателите смятат, че положението им не са различава в достатъчна степен от това на [*поверително*], за да обоснове разлика в третирането. Те посочват също, че Комисията не е разгледала в частност социалните и икономическите параметри спрямо тях и че в рамките на анализа си за способността им за плащане Комисията не е взела предвид постиженията на Договора от Лисабон.

198 Съгласно точка 35 от Насоките от 2006 г. в изключителни случаи Комисията може при поискване да отчете неспособността на предприятието за плащане в особен социален и икономически контекст с уточнението, че тя няма да намалява размера на глобата на това основание, само поради констатацията, че предприятието е в неблагоприятно финансово положение или работи на загуба и че „намалението може да бъде предоставено само на основата на обективни доказателства, че налагането на глобата, […], би застрашило икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност“.

199 Така, съгласно точка 35 от Насоките от 2006 г. условията за предоставяне на намаление от окончателния размер на глобата изискват предприятието да докаже, на първо място, неспособност за плащане, която трябва да бъде установена посредством достатъчни и точни финансови данни, на второ място, загубата в стойността на активите на предприятието в резултат от плащането на глобата и на трето място, особен социален и икономически контекст.

200 В съображение 373 от обжалваното решение Комисията отхвърля искането за намаляване на размера на глобата на основание на неспособността за плащане на Timab/CFPR, тъй като, на първо място, касовата им наличност и капиталът им са били достатъчни в края на 2009 г., а прогнозите за касовата наличност и за капитала им през 2010 г. са били положителни, на второ място, общата глоба била ограничена в сравнение с големината на предприятието в рамките на групата и на трето място, въз основа на платежоспособността на групата било възможно да се увеличи ливъриджа чрез обезпечаване на повече банков дълг.

201 На първо място, по отношение на твърдяната разлика в третирането спрямо [*поверително*], следва да се припомни, че принципът на равно третиране представлява общ принцип на правото на Съюза, установен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Според постоянната съдебна практика този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. съдебната практика, цитирана в точка 72 по-горе, както и решение от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, Сб., EU:C:2013:513, т. 132 и т. 166 и решение Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, EU:C:2013:464, т. 186 и цитираната съдебна практика).

202 Нарушението на принципа на равно третиране поради диференцирано третиране предполага обаче, че разглежданите положения са сходни по отношение на всички характеризиращи ги елементи. Елементите, които характеризират различни положения, а по този начин и сходния им характер, трябва по-специално да бъдат определени и преценени в светлината на предмета и целта на акта на Съюза, който установява въпросното разграничение (решение Ziegler/Комисия, точка 201 по-горе, EU:C:2013:513, т. 167; вж. решение Team Relocations и др./Комисия, точка 201 по-горе, EU:C:2013:464, т. 187 и цитираната съдебна практика).

203 От това следва, че при искане по смисъла на точка 35 от Насоките от 2006 г. всяка преписка трябва да бъде обективно разгледана. Всъщност в настоящия случай се налага констатацията, че намаляването на размера на глобата на [*поверително*] и отказът да се намали размерът на глобата на жалбоподателите са резултат от подобен анализ, направен от Комисията в рамките на точка 35 от Насоките от 2006 г., както и че Комисията е използвала същите параметри при анализа на двете разглеждани предприятия.

204 В това отношение както от обжалваното решение, така и от отделното такова, като и двете се позовават на същите принципи, става ясно, че за да прецени способността за плащане, Комисията е направила икономически и финансов анализ на тази способност на жалбоподателите и на [*поверително*] и на последиците от евентуална глоба върху жизнеспособността им. Тя е взела предвид финансовото положение на разглежданото предприятие, както и вътрешните финансови прогнози, и се е позовала на определен брой финансови коефициенти, които измерват доходността, платежоспособността, способността за поемане на задължения и влиянието на глобата върху стойността на предприятието. Комисията е взела предвид и мнението на акционерите на предприятието.

205 От това следва, че паричните средства на [*поверително*] са в критично положение, докато тези на жалбоподателите са в добро състояние, което между впрочем самите жалбоподатели признават в хода на съдебното заседание. Освен това рисковият профил на [*поверително*] е приет за отрицателен, а този на жалбоподателите — за положителен. Същото важи и за други коефициенти, приложени при разглеждане на основателността на искането на въпросните две предприятия за намаляване на размера на глобата на основание на неспособност за плащане.

206 Ето защо, тъй като положението на жалбоподателите не е сходно с това на [*поверително*], възражението относно твърдяно неравно третиране не може да се приеме.

207 На второ място, жалбоподателите твърдят, че Комисията не е разгледала конкретно финансовото им положение.

208 Както става ясно от предходните точки, Комисията е направила икономически и финансов анализ на способността за плащане на жалбоподателите и на последиците от евентуална глоба върху жизнеспособността им. Тя е взела предвид коефициентите, посочени в точка 204 по-горе. Следователно твърдението, че Комисията не е разгледала конкретно финансовото положение на жалбоподателите, не може да се приеме.

209 От друга страна, следва да се отбележи, че на практика жалбоподателите не посочват явна грешка в преценката на способността им за плащане, а по-скоро критикуват стриктното прилагане на критериите по точка 35 от Насоките. Също така, както вече бе установено в точка 205 по-горе, жалбоподателите потвърждават, че паричните им средства са в добро състояние.

210 Освен това изложените от жалбоподателите становища като тези за икономическата криза или финансовите характеристики на [*поверително*] (предприятие, котирано на борсата) спрямо тези на жалбоподателите (семейно предприятие, което не е котирано на борсата) не представляват обективни доказателства в достатъчна степен, за да отговорят на изискванията, посочени в точка 199 по-горе.

211 На трето място, жалбоподателите посочват, че конкуренцията не била повече една от целите на Съюза, а била единствено спомената в Протокол № 27 относно вътрешния пазар и конкуренцията, приложен към Договора за функционирането на Европейския съюз като съставна част на вътрешния пазар. Според тях това изменение приканва Комисията повече от всякога при преценката си на антиконкурентните практики и санкционирането им да вземе предвид положението на различните засегнати предприятия и техните особености едновременно финансови, но и икономически, и социални предвид целите на Съюза, както са определени в член 3 ДЕС.

212 В това отношение е достатъчно да се припомни, че член 3 ДЕС във връзка с Протокол № 27 относно вътрешния пазар и конкуренцията нито е променил целта на член 101 ДФЕС, нито правилата в областта на налагане на глоби. Ето защо възражението, че като не е взела предвид икономическите и социални тежнения на CFPR и значителното спадане в оборота му, Комисията е нарушила разпоредбата на член 3 ДЕС във връзка с Протокол № 27 относно вътрешния пазар и конкуренцията, не може да се приеме.

213 От изложените по-горе съображения следва, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По исканията за изменение на размера на глобата, предявени при условията на евентуалност

214 В третата част от исканията си жалбоподателите искат Общият съд да намали размера на наложената им глоба. В този смисъл те искат по-специално Общият съд да намали „ставката за тежест“ и да постанови освен намаляване поради „сътрудничество относно освобождаване от глоби или намаляване на техния размер“ и допълнително намаляване на глобата поради „сътрудничество извън освобождаването от глоби или намаляването на техния размер“ предвид неоспорването на фактите след 16 септември 1993 г.

215 В началото следва да се припомни, че що се отнася до съдебния контрол върху решенията на Комисията, с които се налага глоба за нарушение на правилата в областта на конкуренцията, контролът за законосъобразност се допълва с правомощието за пълен съдебен контрол, признато на съда на Съюза по силата на член 31 от Регламент № 1/2003 в съответствие с член 261 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сб., EU:C:2011:815, т. 53, 63 и 64). Пълният съдебен контрол оправомощава съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодичната имуществена санкция (вж. решение от 8 декември 2011 г., KME и др./Комисия, C-272/09 P, Сб., EU:C:2011:810, т. 103 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл решение от 5 октомври 2011 г. Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, Сб., EU:T:2011:560, т. 265).

216 Освен това при упражняването на пълния си съдебен контрол Общият съд трябва да спазва принципа на равно третиране, независимо дали жалбоподателите са прибягнали или не до него първоначално в процедурата по постигане на споразумение.

217 На първо място, както вече бе посочено (вж. точка 160 по-горе), няма основание да се намали ставката от 17 % за тежест на нарушението.

218 На второ място, по отношение на искането за изменение на наложената на жалбоподателите глоба, тъй като не са оспорили фактите след 16 септември 1993 г., следва да се припомни, че Известието относно сътрудничеството не предвижда намаляване за неоспорване на материалните факти. Освен това, както вече бе установено в рамките на правното основание, изведено от грешка на Комисията в преценката на сътрудничеството им, последната вече е разполагала с достатъчно доказателства, за да установи участието на жалбоподателите в нарушението, така че доказателствата и изявленията на жалбоподателите са с ограничена добавена стойност. Накрая, според Общия съд, доколкото сътрудничеството не е позволило на Комисията да санкционира изцяло или частично картела, няма основание в рамките на пълния си съдебен контрол да предостави намаляване на глобата „извън освобождаването от глоби или намаляването на техния размер“.

219 Поради това и при липсата на други доказателства в настоящия случай, които да обосновават изменение на размера на наложената на жалбоподателите глоба, третата част от исканията им трябва да се отхвърли като неоснователна.

220 Тъй като нито едно от изтъкнатите от жалбоподателите правни основания в подкрепа на исканията им както за отмяна, така и за изменение не е основателно, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

221 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да понесат наред с направените от тях съдебни разноски и тези на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Timab Industries, както и Cie financière et de participations Roullier (CFPR) да заплатят съдебните разноски.

Gratsias Czúcz Popescu

Кънчева Wetter

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 май 2015 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 5

От правна страна 7

По исканията за отмяна на обжалваното решение 7

По процедурата за постигане на споразумение 7

– Предварителни бележки 9

– По увеличаването на размера на глобата спрямо съобщения диапазон 11

– По недостатъчния характер на анализа 17

– По другите възражения 19

По съгласуваните практики 21

По размера на глобата 23

– По нарушението на член 23 от Регламент № 1/2003 23

– По тежестта 24

– По смекчаващите обстоятелства 26

– По освобождаването от глоби или намаляването на техния размер 27

– По способността за плащане и извънредното кризисно положение 31

По исканията за изменение на размера на глобата, предявени при условията на евентуалност 33

По съдебните разноски 34